

อุบัตถภูมิพระพุทธรเจ้า: พระพุทธรองค์ประสูติในเนปาลจริงหรือ?

โดย

ศาสตราจารย์ ดร.ไชยวงศ์ พรหมวงศ์

เอกสารจุดประกายเพื่อฟื้นฟูศรัทธาเกี่ยวกับพระพุทธรูปอุบัตถภูมิ
เผยแพร่โดยชมรมฟื้นฟูพระพุทธอุบัตถภูมิ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

จัดพิมพ์เป็นที่ระลึกในพิธีพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษ

คุณแม่หนูจันทร์ สมศรีสุข

ณ วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน กรุงเทพมหานคร

วันพุธที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๑๗.๐๐ น.

คำนำ

ในฐานะที่เป็นชาวพุทธ พวกเราก็คงอดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมพระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองในดินแดนสุวรรณภูมิซึ่งเป็นที่ตั้งของไทย มอญ พม่า เขมร ลาว และประเทศต่างๆ ทางตะวันออก เช่น จีน เกาหลี และญี่ปุ่น ในขณะที่ประเทศอินเดียหรืออินเดียนั้นได้ชื่อเชื่อกันว่าเป็นที่ประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานของพระพุทธเจ้า กลับไม่ค่อยมีใครให้ความสนใจในพระศาสนาอันประเสริฐนี้

ผู้เขียนก็เป็นคนหนึ่งซึ่งตั้งแต่เด็ก ก็ได้รับฟังรับรู้และประทับใจกับขนบธรรมเนียมประเพณีและความเชื่อเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาที่อาจจะแตกต่างจากที่สอนในโรงเรียน เช่น ชาวบ้าน จะเรียก พระพุทธเจ้า ว่า "พระเจ้า" (อาทิ พระเจ้า 10 ชาติ) เรียกเมืองต่างๆ ในลาวและอีสาน เป็นชื่อเมืองโบราณที่ปรากฏในพระไตรปิฎก อย่างไรก็ตามผู้เขียนก็ไม่ได้ให้ความสนใจหรือคัดค้าน เมื่อมีการสอนในโรงเรียนว่า พระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย (ก่อนที่จะแยกกลายเป็นสองประเทศคืออินเดีย และเนปาล) ความเชื่อที่ฝังแน่นจนแทบจะหัวเราะว่า เหลวไหลเมื่อมีใครบอกว่า พระพุทธเจ้ามิได้อุบัติขึ้นในอินเดีย

จนกระทั่งวันหนึ่ง มีผู้ร่วมงานเขียนของพระเดชพระคุณ พระธรรมเจดีย์(ปาน)แห่งวัดมหรณพาราม เรื่อง "พระเจ้า 500 ชาติ อพยพขึ้นจิตปลายหวน ถิ่นน่านอร้อย" มาให้อ่าน ความสงสัย ต่างๆ หายไป กลายเป็นความมั่นใจว่า พระพุทธเจ้าต้องมิได้อุบัติขึ้นในประเทศอินเดียโบราณ หรือเนปาลอย่างแน่นอน จึงได้จัดทำเอกสารฉบับนี้ขึ้น เพื่อจุดประกายความสนใจของชาวพุทธ และกระทำความจริงให้ปรากฏ

พระพุทธองค์จะอุบัติเป็นชนชาติใดไม่สำคัญ พระองค์ยังทรงพระคุณอันประเสริฐและเป็นที่เคารพเทิดทูนของพวกเราไม่เสื่อมคลาย เพียงแต่ประสงค์จะให้ความจริงปรากฏตามที่เป็นจริงเท่านั้น

เมื่อท่านศึกษาเอกสารเล่มนี้แล้ว มีข้อโต้แย้ง หรือสนับสนุนประการใด โปรดแสดงความคิดเห็นไปที่ "ชมรมพินคดีเกี่ยวกับพระพุทธอุบัติภูมิ" ได้ตามที่อยู่ข้างล่างนี้ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ดร. ไชยวงศ์ พรหมวงศ์

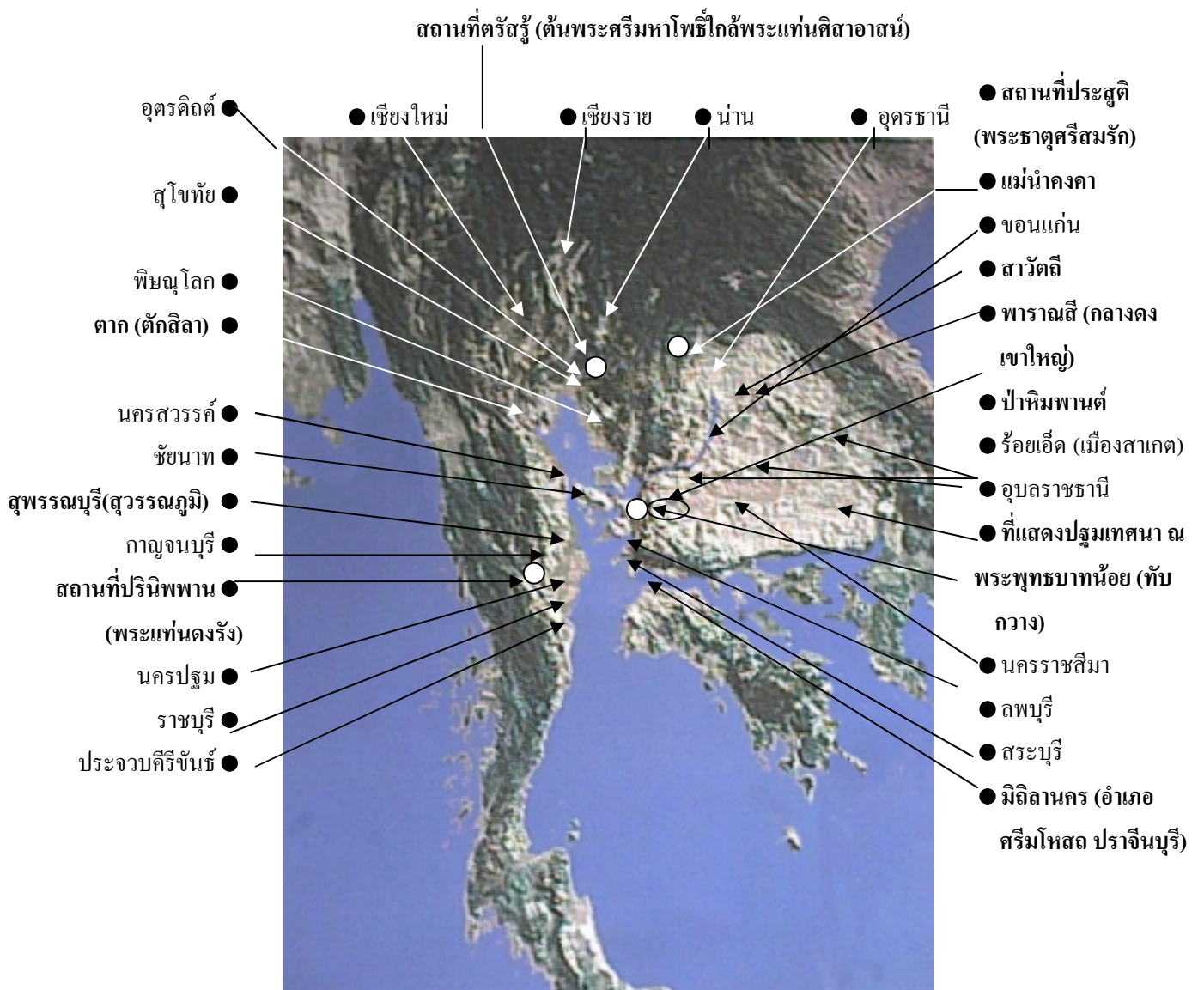
ศาสตราจารย์ ระดับ ๑๑

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

โทร. 01-730-270 E-mail: chaiyong@iname.com

Website: www.buddhabirthplace.com

แผนที่แสดงประเทศไทยในสมัยพระพุทธกาล ต้นนิชฐานจากระดับน้ำทะเล

1

ปฐมเหตุแห่งความสงสัย

ความเชื่อที่ว่า พระพุทธเจ้า อูบัติขึ้นในอินทสุถาน หรือประเทศอินเดีย เป็นความเชื่อฝังใจมายาวนาน เพราะเมื่อเข้าเรียนหนังสือตั้งชั้นเด็กเล็ก ครูสอนวิชาศีลธรรม ก็สอนพุทธประวัติว่า พระพุทธเจ้าประสูติในดินแดนที่เป็นประเทศเนปาลในปัจจุบัน และสรุปว่า ในประเทศอินเดียขณะนี้พระพุทธศาสนามีคนนับถือเพียงส่วนน้อย เพราะคนอินเดียนับถือศาสนาฮินดู ยิ่งไปกว่านั้นพวกฮินดูยังปลุกฝังความเชื่อที่ว่า พระพุทธเจ้าเป็นอวตารหนึ่งของพระวิษณุด้วยซ้ำไป เมื่อมีความเชื่อฝังใจว่าพระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย พวกเราก็อยอมรับโดยไม่ได้แย้ง แต่เมื่อมีใครมาถามว่า แนใจได้อย่างไรว่า พระพุทธองค์เป็นแขกจริงๆ หลายคนก็อาจจะมึนงงหรือกลัว หรือคิดว่า ผู้ถามวิกลจริตไป

ผู้เขียนเป็นคนหนึ่งซึ่งไม่แย่งความเชื่อที่เชื่อกันมานานว่าพระพุทธเจ้าเป็นแขก แม้จะมีความสงสัยหลายประการ จนในที่สุดความสงสัยก็ประดังเป็นข้อสังเกตและนำมาสู่สมมติฐานที่ว่า พระพุทธองค์ไม่น่าจะอุบัติในประเทศอินเดีย แม้เดี๋ยวนี้ก็จะบอกว่าเป็นดินแดนของเนปาลก็ตาม

ผู้เขียนขอเสนอหรือตั้งประเด็นสาเหตุแห่งความสงสัย ๗ ประการ โดยครอบคลุมสภาพภูมิศาสตร์ ประเพณี วิถีชีวิต โบราณคดี สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนานไทย

1. สภาพภูมิศาสตร์

สภาพภูมิประเทศของเนปาลในปัจจุบันไม่สอดคล้องกับที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎกเกี่ยวกับปราสาท 3 ถุฑู ช่วงเวลาเข้าพรรษา และระยะทางจากเมืองต่างๆ ตามที่ปรากฏในพระสูตร และตามที่เป็นจริง

1.1 ปราสาท 3 ถุฑู ตามพุทธประวัติ เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะละเจริญวัย พระราชบิดาได้โปรดให้สร้างปราสาท 3 ถุฑู คือ ปราสาทฤดูร้อน ปราสาทฤดูฝน และปราสาทฤดูหนาว

แต่เมื่อดูที่ตั้งดินแดนที่อ้างว่าเป็นที่ตั้งของกรุงกบิลพัสดุ์ ในประเทศเนปาล แล้ว ปรากฏว่า อยู่เหนือเส้นขนานที่ 24 จัดอยู่ในเขต Tropic of Cancer มี 4 ถุฑู

ประเทศเนปาลตั้งอยู่เชิงเขาหิมาลัยซึ่งโดยทั่วไปจะมีอากาศเย็น ดังนั้นกรุงกบิลพัสดุ์ซึ่งเป็นที่ตั้งของปราสาท 3 ถุฑูจึงไม่น่าจะอยู่ในประเทศเนปาล

1.2 ช่วงฤดูเข้าพรรษา ตามพระวินัยกำหนดให้พระอยู่ประจำพรรษา ๔ เดือนในช่วงเดือนกรกฎาคม-กลางเดือนพฤศจิกายน แต่ในเนปาลและอินเดียตะวันตกจะมีฝนตกในช่วงสั้น คือ เดือนมิถุนายน-กรกฎาคม ดังนั้นการกำหนดช่วงเข้าพรรษาจึงน่าจะไม่ใช่กำหนดตามสภาพภูมิศาสตร์ในเนปาลหรืออินเดียตะวันตก แต่น่าจะกำหนดตามสภาพภูมิศาสตร์ ในดินแดนสุวรรณภูมิซึ่งเป็นที่ตั้งของไทยลาว มอญเขมรในปัจจุบัน เพราะแม้เหตุการณ์ จะผ่านไปกว่าสองพันปี ช่วงเวลาเข้าพรรษาก็ยังตรงกับที่บัญญัติไว้ในพระวินัย คือ แรม ๑ ค่ำเดือน ๘ (กลางเดือนกรกฎาคม) จนถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๒ (กลางเดือนพฤศจิกายน) หมดหน้ากฐิน

1.3 ระยะทางของเมืองต่างๆ ในพระไตรปิฎกได้มีการกำหนดระยะทางระหว่างเมืองต่างๆ ไว้โดยใช้หน่วยเป็นโยชน์ (1 โยชน์=16) เช่น ระยะทางจากราชคฤห์ถึงคักสีลา 90 โยชน์ สาวัดถิถึงโกสัมพี 3 โยชน์ ราชคฤห์ ถึงกรุงกุสินาราย 125 โยชน์ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาระยะทางตามความเป็นจริง เช่น

-ราชคฤห์ห่างจากดักสิลา 90 โยชน์ ก็จะเป็นระยะทางประมาณ 1440 กิโลเมตร (1 โยชน์=16 กิโลเมตร) แต่ในแผนที่โลก ดักสิลาอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงอิสลามาบัดในปากีสถานซึ่งอยู่ห่างออกไปเกือบสองพันกิโลเมตร แต่ถ้าเป็นราชคฤห์ตามความเชื่อของไทยแต่เดิมที่อยู่ทางเหนือของเชียงแสนไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือแล้ว (ที่เรียกว่า ห้อหลวงแล้ว) ก็มีความเป็นไปได้มาก

-กรุงพาราณสีห่างจากดักสิลา ๑๐ โยชน์ เป็นระยะทางประมาณ ๑๖๐ กิโลเมตร แต่ถ้าเทียบกับระยะทางระหว่างดักสิลาซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงอิสลามาบัดในปากีสถานซึ่งอยู่ห่างออกไปกว่าสองพันกิโลเมตรก็ไม่ตรงกับที่ระบุในพระไตรปิฎกจึงน่าจะเป็นคนละเมือง แต่หากเทียบกันระหว่างเมืองดาก (อำเภอบ้านดาก ซึ่งคนไทยเชื่อกันมาแต่เดิมว่าเป็นดักสิลา) กับบริเวณเชิงเขาใหญ่ (บริเวณกลางดง ของอำเภอปากช่อง) ซึ่งเชื่อว่า เป็นที่ตั้งกรุงพาราณสี แล้ว ระยะทางประมาณนี้ มีความเป็นไปได้สูง

จึงเห็นได้ว่า หากพิจารณาระยะทาง ที่เป็นจริงในอินเดีย กับที่ปรากฏในพระไตรปิฎกแล้ว ก็จะเห็นว่าไม่สอดคล้องกัน

2. ประเพณี

ประเพณีที่ถือว่า เป็นลักษณะเด่นของดินแดนสุวรรณภูมิ ที่ถือปฏิบัติกันในประเทศไทย ลาว พม่า มอญ คือ พิธีแรกนาขวัญ ซึ่งพระมหากษัตริย์จะเป็นผู้นำทำพิธีแรกนา ก่อนที่ไพร่ฟ้า จะลงมือทำไร่ไถนาจริงๆ

2.1 พิธีแรกนาขวัญไม่ปรากฏว่า เป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันในอินเดียหรือเนปาล พิธีแรกนาขวัญปรากฏ ในพระพุทธประวัติ เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะ เสด็จตามพระราชบิดาไปทำพิธีแรกนาขวัญ และพระองค์เสด็จไปนั่งสมาธิที่ใต้ต้นหว้า (ต้นหว้าชมพู) เวลาผ่านไปถึงห้าโมงเย็นแล้ว เสด็จขึ้นหว้าก็ไม่ทอดไปตามแสงตะวัน แต่ยังคงปกคลุมเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ตลอดเวลา

2.2 ประเพณีการแต่งงานในอินเดีย พ่อแม่ฝ่ายหญิงจะเป็นผู้ไปสู่ขอฝ่ายชาย แต่ในพระปฐมสมโพธิกถา พระเจ้าสีหนุราช พระราชบิดาของเจ้าชายสิริสุทโธทนะ เป็นผู้ให้ท่านโกณฑัญญะพราหมณ์เป็นผู้นำพราหมณ์อีก ๗ คน ไปแสวงหาธิดามาเป็นคู่ครองให้ราชบุตร เมื่อได้พบพระสิริมหามายาซึ่งมีพระชนมายุ ๑๖ พรรษา ต้องด้วยคุณลักษณะอันเลิศก็ได้กรีธาพลไปสู่ขอและอภิเษกสมรส มิใช่ฝ่ายพระนางสิริมหามายามาสู่ขอพระเจ้าสิริสุทโธทนะตามประเพณีพบในอินเดีย

ประเพณีแต่งงานในสมัยพุทธกาลจึงน่าจะเป็นประเพณีที่พบเห็นในดินแดนสุวรรณภูมิมากกว่าในอินเดีย

3. วิถีชีวิต

3.1 **ชนชาวสุวรรณภูมิและชาวอินเดียมีนิสัยเรื่องความใจบุญแตกต่างกัน** คนสุวรรณภูมิ พวกเราในถิ่นนี้ได้ชื่อว่า เป็นคนใจบุญมาแต่โบราณ แต่คนอินเดียไม่เป็นเช่นนั้น ดังมีคำพูดในกลุ่มคนไทยว่า “หากเห็นแขกและงู จะดีอะไรก่อน” คำตอบก็คือ ดีแขกก่อน ดังนั้นเมื่อมีเรื่องเศรษฐกิจบุญที่ตั้งโรงงานแจกทานคนยากจน สร้างมหาวิหารถวายพระพุทธองค์ ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น เศรษฐีสัญชัยที่เมืองสาเกต คุณพ่อของนางวิสาขา ก็ชวนสงฆ์ว่า เศรษฐีใจบุญเหล่านั้น เป็นแขก หรือคนที่อยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิกันแน่

3.2 **ข้าวที่พระสงฆ์ในสมัยพุทธกาลฉัน** พระพุทธองค์และเหล่าพระภิกษุในสมัยพุทธกาลเสวยหรือฉันข้าวเหนียว มิใช่โรตีส หรือข้าวเจ้า มีหลักฐานใน พระวินัยที่บัญญัติ (โกชนปฏิยุตต์) ไว้ว่า ภิกษุพึงสำเนียงอย่างนี้ว่า “เรจักไม่ทำข้าวก้าวให้ใหญ่่นัก ...เรจักทำก้อนข้าวให้กลมกล่อม ...เรจักไม่โยนข้าวเข้าปาก ...เรจักไม่กัดคำข้าว

...เราจักไม่โปรยเมล็ดข้าวลงในบาตร (เมื่อมือเปียกน้ำข้าวเหนียวจะร่วง) ...เราจักไม่เอาก้อนข้าวกลบแกงโดยหวังจะได้แกงมาก ..." ก็จะเห็นว่า “ข้าว” ที่พระภิกษุในสมัยพุทธกาลฉันเป็น “ข้าวเหนียว” แน่แน่นอน นอกจากนี้ คำว่า “บิณฑบาตร” ก็แปลว่า “ก้อนข้าว” ทั้งนี้ รวมทั้งข้าวมธุปายาส หรือข้าวทิพย์ (ไม่ใช่ข้าวทิพย์) ซึ่งนางสาวทิพพาลิดขึ้น ในสมัยสุวรรณภูมิ ก็ทำจากข้าวเหนียว

3.3 พิษสมุนไพรร ในพระไตรปิฎก มีหลักฐานหนึ่งที่พระพุทธองค์เสวยแทนอาหารหลังจากทรงหยุดอดอาหาร เมื่อครั้งแสวงหาสัจธรรม คือ “หญ้างับแก้” (“กัณถะ” เป็นภาษาอีสาน ภาษากลางคือ ตักก) และลูกกะเบา (โกลิยะ) ก็เป็นพืชที่เกิดขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลูกกะเบาใช้รักษาโรคเรื้อนได้ เมื่อพระพุทธองค์เริ่มเสวยพระกระยาหาร ถัดจากเสวยหญ้างับแก้แล้ว ก็มาเสวยเนื้อลูกกะเบา ช่วงเวลาหนึ่ง จึงเริ่มเสวยโภชนาหาร ปรกติจะบริโภคได้ ๔๕ คำ เนื่องจากทรงมีพระวรกายทรงสูง ๔ เมตร (๘ สอก) ปรกติพวกเราจะรับประทานข้าวเหนียวได้เพียง ๒๐-๒๕ คำ

ภาพที่ ๑ พระเสมหธาตุ ที่วัดเพชรพลี จังหวัดเพชรบุรี

4. โบราณสถานและโบราณวัตถุ

โบราณสถานและโบราณวัตถุเป็นหลักฐานที่ยืนยันว่าสุวรรณภูมิเป็นที่อุบัติของพุทธศาสนา

4.1 ในประเทศอินเดียและเนปาลมีโบราณสถานหรือโบราณวัตถุน้อยกว่าในเมืองไทย นอกจากโบราณสถานที่อ้างว่า เป็นที่ประดิษฐาน ตรีศูรีแสดงธรรม ปรีณิพพาน และอีก 3 แห่งที่เมืองสาญจี ถ้าอาชันดา นาลันทาและที่เล็กๆ น้อยๆ อีกไม่กี่สิบแห่งแล้ว แทบจะไม่มีโบราณสถานอื่นๆ เช่น พระพุทธบาท เจดีย์ วิหาร ฯลฯ เหลือให้เห็นเลย หากรวมกันแล้วก็ไม่เกิน ๑๕๐ แห่ง

4.2 ในดินแดนสุวรรณภูมิมีโบราณสถานและโบราณวัตถุเป็นจำนวนมาก อาทิ เจดีย์ พุทธวิหาร พระบรมสารีริกธาตุ พระพุทธบาท พระพุทธรูป ฯลฯ รวมกันก็เป็นหมื่นแห่ง

-

4.3 มีการขัดแย้งระหว่างข้อมูลกับหลักฐานที่หลงเหลือ คือที่อ้างในอินเดียว่า พระเจ้าอโศกมหาราชสร้างวิหาร 84,000 วิหารถวายเป็นพุทธบูชา เมื่อถามว่า อยู่ที่ไหนบ้าง ก็ตอบไม่ได้ แสดงว่า พระเจ้าอโศกไม่ใช่แขกแน่นอน

แต่ถ้าเป็นพระเจ้าอโศกของไทย ก็คือ **พระยาศรีธรรมมาโคกราช** ที่ครองเมืองอโศกไทย(สุโขทัย)ซึ่งต่างก็มีพระมหินทรเถระ เป็นพระโอรส และพระนางสังฆมิตตาเป็นพระธิดาเหมือนกันกับองค์ที่เชื่อว่าเป็นแขกกันน่าจะเชื่อได้มากกว่าว่า พระเจ้าอโศกมหาราชเป็นไทยไม่ใช่แขกเพราะมีโบราณสถาน หลงเหลือให้เห็นเป็นจำนวนมาก แม้แต่ของเล็กๆ น้อยๆ เช่น พระเสมหธาตุ ซึ่งพระพุทธองค์ทรงเอาเจียนออกมาเป็นพระโลหิต ก็มีพบเห็นที่วัดเพชรพลี จังหวัดเพชรบุรี

ในจารึกวัดศรีชุม หลัก ๑ ๓ และ ๔ มีข้อความที่ยืนยันว่า เมื่อได้มีการสร้างวัดศรีชุม หลวงพ่อองค์หนึ่ง นามว่า **พระมหาเถรศรีสุทธราชจุฬามณี** หลานพ่อขุนผาเมือง มีจารึกไว้ว่าได้

“...กระทำพระมหาธาตุหลวง ขึ้นพระมหาธาตุด้วยสูงเท่าสิบห้าวาไม่.....เหนือพระธาตุหลวง ไสสองอ้อม สามอ้อม ศรีสุทธราชจุฬามณีเป็นเจ้าพยายามให้.....แล้วจึงก่อ.....ขึ้นเจ็ดวาสหายปุ่นแล้วบริบูรณ์พระธาตุหลวงก่อใหม่เท่าด้วยสูงได้ร้อยสองวา ขอมเรียกพระธมน์แล สถิตขะเคริงกลางนครพระกฤษณ์ เมื่อจักสหายปุ่นในกลางป่า.....อันทำปุ่นยากหนักหนาทำปุ่นมิได้ พระศรีราชจุฬามณีเป็นเจ้าจึงอธิษฐานว่าดังนี้.....กูเลี้ยงจักได้แก่ สัพพัญญุตญาณเป็นพระพุทธจริงว่าไซ้ จึ่งให้พบบุ่น.....อธิษฐานบัดแปรแห่งนั้น ดายกลายพบสังปุ่นอันหนึ่ง ทายาทหนักหนา เอามาสหายพระธาตุก่อใหม่ เก่าแล้วเอามาต่อพระพุทธรูปหินอันหักอันพังบริบูรณ์แล้วปุ่นก่อยังเหลือเลย พระมหาธาตุหลวงนั้นกระทำปาฏิหาริย์อัศจรรย์หนักหนา และมีพระธาตุอันใหญ่ล้อมหลายแอกม จลอมมหาพิหารใหญ่ด้วยอิฐเสร็จบริบูรณ์แล้วจึงไปสา...หาเอาพระพุทธรูปหินเก่าแตกมาบูชาด้วย ไกลชั่วสองสามคืนเอามาประดิษฐานไว้ในมหาพิหารบางแห่ง ได้คือได้ตน บางแห่ง ได้ผลได้แขน ได้ออก บางแห่ง ได้หัวตก ไกล แลตื่นหาบเอามาจึงได้ บางแห่ง ได้แข็งได้ขาบางแห่ง ได้มือได้ ดินญ่อมพระหินอันใหญ่ ชักมาด้วยล้อด้วยเกวียน เข็นเข้ามาในมหาพิหารเอามาต่อติดประคดด้วยปุ่น มีรูปโฉมพรรณอันงามพิจิตรดังอินทนิรมิต เอามาประคดชิดชนเป็นตนพระพุทธรูปอันใหญ่อันถาวอัน....งามหนักหนา เอาไว้เต็มมหาพิหารเรียงหลายกองช่องงามหนักหนาแอกม ในมัชฌิมประเทศในปาตลีบุตรนครใกล้ฝั่งน้ำโนมานที พระศรีรัตนมหาธาตุเป็นเจ้าเชื้อสรีระัญ กดกา พระกฤษณ์พระเจ้าหากประดิษฐาน พระกฤษณ์นั้นคือ ตนพระมหาสามีสรีสุทธราชจุฬามณีสรีรัตนลังกาที่ป เป็นเจ้า คือตนพระรามพระนารายณ์เทพยดุสิตาท่องเที่ยวในสงสารภพอันโกลเกิดไปมาแล เมดใดโย...”

จากหลักฐานนี้แสดงว่า เมืองปาตาลีบุตรและแม่น้ำโนมานที ที่เจ้าชายสิทธัตถะทรงปลงพระเกศาอยู่ห่างจากสุโขทัยเพียง ๒-๓ คืนเท่านั้น จึงสามารถขนพระพุทธรูปที่แตกหักจากวัดอโศกมา มาปฏิสังขารใหม่ได้

4.4 มีการกล่าวถึง รอยพระพุทธรูป อยู่ ๕ แห่ง ซึ่งอย่างน้อย ๑ แห่งก็เป็นที่รู้กันว่า อยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิ คือ (๑) ที่สุวรรณบรรพต คือ พระพุทธรูปสระบุรี (๒) ที่เมืองโยนกบุรี คือพระพุทธรูปตากฟ้าที่ลำพูน (๓) เขาสุวรรณมาลิก (ยังไม่ยืนยันว่าเป็นที่ใด) (๔) ยอดเขาสุมนะภูฏ (ใกล้เมืองอนุราชปุระในศรีลังกา) และ(๕) แม่น้ำชื่อนันทาทิ (ปราณบุรี).

5. พุทธสถาปัตยกรรม

รูปร่างวัด โบสถ์ และเจดีย์ทางพระพุทธศาสนาที่ปรากฏในดินแดนสุวรรณภูมิ มีลักษณะเด่น แตกต่างจากของแขกอย่างสิ้นเชิง

5.1 รูปร่างวัด ในดินแดนสุวรรณภูมิ ในไทยลาว พม่า มอญ มีวัด วิหาร และ โบสถ์เป็นจำนวนหลายหมื่นแห่ง บางวัดมีอายุกว่าสองพันปี ซึ่งมีรูปร่างลักษณะเฉพาะ เช่น ซ่อฟ้า ใบระกา ฯลฯลักษณะเด่นเหล่านี้ ถ่ายทอดมาถึงวัดไทยในปัจจุบัน แม้จะมีความแตกต่างกันบ้างในแต่ละภูมิภาค แต่องค์ประกอบใหญ่ๆ ก็ยังคงเหมือนกัน ส่วนวัดในอินเดียหรือเนปาล มีลักษณะออกไปทางฮินดู

5.2 พุทธศิลป์ มีความละเอียดอ่อนมาก ต้องใช้ช่างศิลป์ที่มีจิตศรัทธาในการสร้างสรรค์ผลงาน และมีนายทุนที่มีความเลื่อมใสศรัทธา จึงจะสามารถสร้างผลงานพุทธสถาปัตยกรรมที่ประณีต โคตรเด่น ดังที่พบเห็นในวัดโบราณทั้งในต่างจังหวัดและในเมืองกรุง หากพุทธสถาปัตยกรรมมาจากอินเดีย ก็ควรมีอะไรหลงเหลือไว้ให้เห็นบ้าง แต่นี่ กลับไม่มีอะไรหลงเหลือไว้ให้ลูกหลานได้ภาคภูมิใจเลย แม้แต่สถาปัตยกรรมที่ยังมีรูปร่างแปลก ฝีมือการก่อสร้างก็ไม่ประณีต หากเทียบกับพระเจดีย์ในประเทศไทยก็ห่างไกลกันมาก

5.5 สถานที่สร้างครอบพระพุทธรูปปางไสยาสน์จำลองในอินเดีย ก็ไม่ตรงกับที่บรรยายไว้ในพระไตรปิฎก เมืองซึ่งเขกอ้างว่า เป็นกุสินาราย ก็สร้างพระพุทธรูปปางไสยาสน์ที่พระเศียรหนุนหมอน แต่ในพระคัมภีร์บรรยายว่า ซึ่งประทับนอนโดยใช้พระหัตถ์ขวาหนุนพระเศียร เป็นต้น

6. ภาษามคธและสันสกฤต

ภาษามคธจะเป็นภาษาของชนชาติไทยโบราณ ไม่ใช่ภาษาแขกอย่างที่หมอบลัดเลย์บอกไว้ใน พ.ศ. ๒๔๑๓ ว่า ภาษาไทยมาจากอินเดีย

6.1 ชื่อเมือง แม่น้ำ ป่า คน ฯลฯ ในอดีตสุวรรณภูมิส่วนมากใช้ภาษามคธ เช่นแม่น้ำกุกกนที (แม่น้ำกก) แม่น้ำขรนที (แม่น้ำโขง) ธนมูลนที (แม่น้ำมูล) ชีวายนที (แม่น้ำชี) ลัมภการีวัณห์ (ลำปางหลวง) ฯลฯ จึงมั่นใจว่าภาษามคธหรือภาษาบาลี เป็นภาษาดั้งเดิมที่ชาวไทยลาวใช้ในแดนสุวรรณภูมิ ดังนั้นแคว้นมคธ จึงน่าจะอยู่ในแดนสุวรรณภูมิมากกว่าอยู่ในอินเดีย

6.2 ภาษาสันสกฤตก็อาจเกิดในเมืองไทย เมื่อจุลศักราช ๑๔๔๒ โทศกปีวอก พระยาสันสกฤตมหาราชาริราช เจ้าเมืองตาก (ตักศิลา) ด้วยความช่วยเหลือของท้าวโกสีย์ (พระอินทร์) ได้ กำหนดพุทธศักราชให้แน่นอน เมื่อพระชนมายุได้ ๖๘ ปี ได้เถลิงสิริราชสมบัติในเมืองตาก อยู่นาน ๑๒ ปี ภาษาสันสกฤตซึ่งเป็นภาษาดั้งเดิมอีกภาษาหนึ่งคู่ภาษาบาลี ก็เป็นที่ใช้แพร่หลายในดินแดนสุวรรณภูมิ

จะเป็นไปได้หรือไม่ที่ภาษามคธและภาษาสันสกฤต เกิดในดินแดนสุวรรณภูมิ แล้วแผ่กระจายไปถึงอินเดีย และถูกครอบครองเป็นภาษาอินเดีย ตามธรรมชาติของการแผ่วัฒนธรรมภาษาที่ภาษาหนึ่งไปมีอิทธิพลและใช้แพร่หลายในอีกภาษาหนึ่ง

ถ้าเทียบกับภาพยนตร์ ก็คล้ายกับว่า หนึ่งม้วนแรกๆ ที่บอกว่า อินเดียนำวัฒนธรรมไปจากดินแดนสุวรรณภูมิเมื่อหลายพันปีมาแล้วเกิดสูญหายไป เหลือแต่ม้วนหลังๆ ที่ฉายให้เห็นว่า วัฒนธรรมอินเดียแผ่เข้ามาถึงดินแดนสุวรรณภูมิ อะไรต่ออะไรจึงกลายเป็นของอินเดียหมด แม้แต่ศาสนาพราหมณ์ ภาษาบาลี เป็นต้น

7. หลักฐาน/ตำนานไทย

พงสาวดารเหนือและใบจาลาว ได้อ้างอิงหลักฐานการเกิดพระธาตุและเจดีย์ต่างๆ ไว้มากมาย

ในพงสาวดารเหนือ มีการระบุเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพุทธประวัติ และการเกิดเมืองต่างๆ เช่น โยนกเชียงแสน และการที่พระพุทธองค์ พร้อมกับพระยาอโศก กับพระอานนท์ หรือพระเถระองค์อื่นเสด็จไป ณ ที่ต่างๆ ได้ประทานพระเกศาให้เจ้าเมือง หรือชาวบ้านเก็บไว้บูชาพร้อมกับพยากรณ์ว่า ที่แห่งนั้นในอนาคต จะเกิดอะไรขึ้น มีใครมาครอง แล้วจะเป็นที่ตั้งของพระบรมธาตุเจดีย์ หรือวิหารชื่ออะไร ดังปรากฏในตำนานพระเจดีย์แต่ละแห่ง

ส่วนในใบลานจารของลาว ก็มีการเอ่ยชื่อ เมืองที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่นเมืองคันธาร เมืองสาเกต เมืองปาวาย และเชื่อกันต่อเนื่องกันมาว่า พวกเขาสืบเชื้อสายมาจากพระเวสสันดร เป็นต้น

8. ข้อสังเกตอื่นๆ

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น มีข้อสังเกตอื่นๆ บางประการเกี่ยวกับปรากฏการณ์ในทางพระพุทธศาสนา อาทิ

๑) หากพระภิกษุอยู่ในเนปาล ซึ่งอยู่เชิงเขาหิมาลัย อากาศหนาวมาก พระภิกษุจะอยู่ได้อย่างไร โดยครองจีวรบางๆ ไม่ก็ฉิ่น และไม่สวมรองเท้า ยิ่งในช่วงสองพันปีมาแล้วหนาวเยือกเย็นกว่าปัจจุบันเป็นอย่างมาก (แค่ ๓๐ ปี กรุงเทพฯก็มีอากาศเย็นกว่าในปัจจุบัน)

๒) ไม่มีการเอ่ยถึงหิมะ ในความหมายของ Snow ในพระไตรปิฎก แต่ใช้เฉพาะหิมะในความหมายว่า มีความเย็น จนกลายเป็นน้ำค้าง ป่าหิมพานต์ (หิมะ + วนต) คือ ป่าที่มีความเย็น หรือป่าน้ำค้าง จึง หมายถึงป่าดงดิบทางเหนือ หรืออีสาน ซึ่งปัจจุบัน ก็ยังมีหมอกเป็นน้ำค้างฝอยเม็ดใดๆ พริ้งรุลงมาให้เห็นกันอยู่ ป่าหิมพานต์ ก็เสี่ยงสลายไปเป็น ภูพาน

๓) ฤาษีที่ห่มหนังเสือ ไม่ปรากฏในอินเดีย พบเห็นแต่ในเมืองไทย เพราะอากาศเมืองไทยเอื้อที่จะให้ฤาษีห่มหนังเสือได้

๔) คำว่า “คงคา” น่าจะหมายถึงแม่น้ำ มากกว่า เป็นชื่อแม่น้ำ ในความหมายเดียวกับคำว่า นที เช่นในจารึกวัดศรีชุมที่ว่า

“...ชาวสิงหลห้าบ้าน ข้ามน้ำคงคาพวยมาสาธุการ เสียงร้องมีโกลาหลหนักหนา เขาอาราธนาพระบมิเสด็จลงมา เขาให้กูอาราธนาพระจึงลงมาประทับณรอบพระเจดีย์ทอง แล้วผยองขึ้นเมื่อเลา กุมิศรัทธาหนักหนา กูจึงทอดนุญ โอบอุทานให้ชีวิตาควาจักสท่าศาสนาในลังกาทวีป จักฟังคำพระเป็นเจ้าทุกประการ แล พระเป็นเจ้าจึงมาจวัดรอบสุวรรณเจดีย์ รัศมีกระเลิงงามหนักหนา....ดังกงเกวียนแก้ว แล้วพระคิราตุจึงเสด็จเข้าไปในโกศทอง ผุ่งพระธาตุ....จึงเข้ามาสู่พระเจดีย์ ดังผึ้งพา..เข้ามาสู่รังนั้นแล กูจึงลุกขึ้นอัญชลี...ลงมา....มาพระศรีรัตนมหาธาตุเจ้ากู ลูกหนึ่งมีพระนามดังทองรัศมีเท่าลูกหมาก....เสด็จมาแต่กลางหาวลงมาจวัดเจียนรอบตนท่านแลจึงเสด็จขึ้นอยู่เหนือหัว และพระรัตนธาตุจึงเสด็จมาอยู่กึ่งหน้าผากพระศรีสัธราราชจุฬามณีศรีรัตนลังกาทวีป จึงขอสองมือรับเอาและไหว้พระเศษธาตุ เส้นหนึ่งเลื่องามกว้างแต่บนสัพพัตเหนือหัวพระศรีสัธราราชจุฬามณี ญินศรัทธา น้ำตาลดกหนักหนานูชาทั้งตน ออกเข้าของทั้งหลายบ่มิว่าถี่เลย

“ชาวสิงหลทั้งหลายเห็นอัศจรรย์ดังอันเขาจึงขึ้นทอดนุญไหว้ สรรพพัตเบญจางคั่นอนพกซัง ดินพระศรีสัธราราชจุฬามณี คนทั้งหลายไหว้.....เต็มแผ่นดิน อุปมาดังเรียงท่อนอ้อยไว้มากตามดาสเต็มทีสถานนั้นแล เขาจึงขึ้นบังคม ลางคนว่าราชกุมารมหาสามีหน่อพุทธางจิงแลนะ เขาจึงเอาน้ำมาล้างดินพระมหาสามีสุมน้ำกิน บุคเอาดินที่พระมหาสามีศรีสัธราราชจุฬามณี เขียบที่ใดขยอดินที่นั่น บุคเอาดินที่นั่นอันคั่นเอาไปไหว้บูชา

“รุ่งนั้นพระมหาธาตุสองลูกเรือง...ดังดาวคอยเสด็จไปกลางหาวก่อน พระศรีสัธราราชจุฬามณี จึงข้ามน้ำคงคาไปชั่วคืนหนึ่ง พระเจ้าเสด็จเข้าไปในโกศ ส่งแล้วเมื่อรุ่งจึงเสด็จออกอยู่บัลลังก์ ให้คนทั้งหลายเห็นศรัทธาสาธุการแลจึงเสด็จขึ้น เรื่องเท่างจกรกลิ้งไปกลางหาวผู้...เจดีย์ทองที่เก่า รัศมีถูกชานต้องพรายเรืองงาม ซึ่งแสงพระอาทิตย์ เมื่อพุ่งขึ้น พระเป็นเจ้าที่นั่นปาฏิหาริย์ได้สามสิบเอ็ดวัน เขียมพระเป็นเจ้าปาฏิหาริย์ ดังอันเพื่อจักให้สำแดงแก่คนทั้งหลาย ให้ไปช่วยบุญธรรมในลังกาทวีป เป็นมหากุศลใหญ่ ให้ปรากฏแก่พุทธศาสน บางแห่งไปถึงอรัญญิกนอกเมืองกำพไล ชาวสิงหลจึงประดับธงปฎักที่ปฐปนคนธมาลา....

“พระเป็นเจ้าที่นั่นปาฏิหาริย์ได้สามสิบเอ็ดวัน เขียมพระเป็นเจ้าปาฏิหาริย์ ดังอันเพื่อจักให้สำแดงแก่คนทั้งหลาย ให้ไปช่วยบุญธรรมในลังกาทวีป เป็นมหากุศลใหญ่ ให้ปรากฏแก่พุทธศาสน บางแห่ง ไปถึงอรัญญิกนอก

เมืองกำแพง ไชยสิงห์จึงประคับประคองที่ปฐมนครมาลา เขาจึง.....พระมหา...ธาตุด้วยศบวิวารมากมายหลาย หลวงหลายอันไปถัดมหา.....เถร.....เถรมีหมู่สงฆ์เถรอันทรงธุดงค์ลา พระมหาสามี.....สี.....ถัดฝูงอมตยราช เสนาอุบาสาอุบาสิกา บมิจาคณนาเลย.....”

จากคำอ่านจารึกข้างต้น ทำให้สงสัยว่า ลังกาทวีปของชาวสิงห์อยู่ที่ไหนกันแน่ เพราะในช่วงนี้ คือ พ.ศ. ๑๓๐๐-๑๕๐๐ ประเทศศรีลังกาไม่มีศาสนาพุทธแล้ว เพราะถูกฝรั่งปอศุคทำลายฆ่าพระสงฆ์จนหมดสิ้น รวมทั้ง บคพระเจี๊วแก้ว โปรรลงทะเลที่เมืองแคนดี้ ในดินแดนสุวรรณภูมิมีสถานที่เรียกว่า ลังกา อยู่หลายแห่ง เช่น ลังกาวิ ลังกาคาม ภูลังกา และเกาะลังกา (วัดเขาสาริกา) ซึ่งเป็นที่อยู่ของทศกรรม ตามรามเกียรติ์ ซึ่งก็ได้กลายเป็นของแหกไปแล้ว โปรดสังเกตว่า หลวงพ่อ พระมหาเถรศรีธรรมาภิมุขนิสรรัตนลังกาทวีป เดินทางข้ามแม่คงคาหนึ่งคั่น จึงไปถึงดินแดนที่เรียกว่า ลังกา... หากเป็นลังกาในประเทศลังกา หลวงพ่อและชาวสิงห์จะไปถึงได้อย่างไร โดยใช้เวลาเพียงคือเดียว?

เมื่อท่านอ่านมาถึงตรงนี้ อาจมีข้อสงสัยหรือข้อสงสัยอื่นที่จะแย้งหรือสนับสนุนว่าพระพุทธรูปปฏิมา น่าจะอยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิ หรือในอินเดีย ก็โปรดแสดงความคิดเห็นไปที่ chaiyong@iname.com ด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง

หมายเหตุ คติที่ว่าพระพุทธรูปประดิษฐานในอินเดีย น่าจะเกิดหลังจากเซอร์ อเล็กซานเดอร์ แคนนิงแฮม วิศวกรและนักโบราณคดีชาวอังกฤษ(พ.ศ.๒๓๕๗-๒๔๖๖) ผู้ได้ชื่อว่า เป็น "บิดาแห่งโบราณคดีอินเดีย" ซึ่งเป็นคนที่เขียนประวัติพุทธศาสนาใหม่ ค้นพบที่แห่งประมาณ ๘ แห่งรวมทั้งสถานที่แห่งหนึ่ง ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ของ เมืองกัตมันคูในประเทศเนปาล และประกาศว่า ที่แห่งนั้น คือ สวณภูมิพิณสถานที่สุดดีของพระพุทธรูป กระแสความเชื่อที่ว่า พระพุทธรูปประดิษฐานในอินเดียสถาน (ดินแดนที่เป็นประเทศอินเดียและเนปาล ในปัจจุบัน) ก็แผ่กระจายไปทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองไทย ในช่วงปลายรัชการที่ ๔ มีพระ ผู้ใหญ่ปลง ใจเชื่อ ตามที่แหกจากเมืองกาสิ ๘ คนเข้ามาแอบอ้าง จนมีพระกลุ่มน้อย กลุ่มหนึ่งที่ไม่เห็นด้วย จึงได้เปิดโปง ถึงแผนการของ พวกแหกเหล่านั้นที่ได้วางแผนนำอภิสานส์และพุทธประวัติ ไปเสริมแต่งจน ทำให้น่า เชื่อถือ ... หนึ่งในจำนวนนั้นคือ หลวงพ่อพระธรรมเจดีย์ (ปาน) แห่งวัดมหรณพาราม ที่ได้เขียน หนังสือ "พระเจ้า ๕๐๐ ชาติ อื้อฉาวจิต ปลายหวาน" ขึ้น โดยประพันธ์ในรูปนันท ๒๔ เมื่อกลางรัชสมัย พระปิยมหาราช ในปัจจุบัน นักวิชาการไทย ๒ กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นนักวิชาการนำโดย ศาสตราจารย์ ดร.ไชยยงค์ พรหมวงศ์ และกลุ่มที่ ๒ เป็นนักปฏิบัติธรรม นำโดย อาจารย์สุภรณ์ แสงจันทร์ ได้ เริ่มโครงการฟื้นฟูพุทธอภิมุขขึ้น เพื่อรวบรวม ข้อมูลหลักฐานทางโบราณคดี สังคมวิทยา ภูมิศาสตร์ เพื่อขึ้น ตามพงศาวดารเหนือและ ไบลาจารอีสานว่า **พระพุทธรูปประดิษฐานในดินแดนสุวรรณภูมิ มีในอินเดีย หรือเนปาล!**

2

แกะบันทึกพระธรรมเจดีย์ปาน

ในกลางรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระภิกษุรูปหนึ่งที่วัดมหรณพาราม ชื่อพระธรรมเจดีย์ปาน ได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่ง ให้ชื่อว่า "อ้อยต้นจืดปลายหวาน กินนานอร่อย" เพื่อสะท้อนข้อเท็จจริงที่หลวงพ่อดีศึกษาค้นคว้าจากการอ่านคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาที่จารึกในใบลาน และที่ปรากฏในพงศาวดารเหนือ รวมทั้งคำบอกเล่าของพระภิกษุและผู้สูงอายุในเขตต่างๆ ของประเทศไทย ที่ชี้ให้เห็นคติความเชื่อเดิมเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดหรืออุปนิสัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระธรรมเจดีย์(ปาน) เข้าสู่ผ้ากาสาวพัตร์ตั้งแต่เป็นเด็กในสมัยพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว และมรณภาพในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

เดิมชื่อสามเณรปาน บ้านเกิดอยู่บางช้าง แควอ้อมแม่น้ำน้อย บวชแล้วมาจำพรรษาที่วัดปรก วัดบางแคใหญ่ วัดอัมพวัน วัดเชิงเลนบพิตรพิมุข เรียนมูลแล้วมาอยู่วัดเลียบราชบูรณะ เข้าเรียนหนังสือขอมในพระบรมมหาราชวังในแผ่นดินพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว สอบได้ 3 ประโยคเมื่อเป็นเณร เมื่อบวชเป็นพระแล้วสอบได้อีก 2 ประโยค เป็น 5 ประโยคที่วัดพระเชตุพน ครั้นมาถึงแผ่นดินพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ก็สอบไล่ได้อีก 2 ประโยค เป็น 7 ประโยค แล้วได้รับสมณศักดิ์เป็นที่วินัยธรรมของพระธรรมะวโรดมสมบูรณ์ ได้ออกไปสั่งสอนพระสงฆ์สามเณรที่ปากใต้ คือเมืองชลบุรี บางพระ เมืองระยอง เมืองจันทบุรี และเมืองตราด แล้วกลับมา ถึงแผ่นดินพระจุลจอมเกล้า ได้เลื่อนสมณศักดิ์ เป็น พระพินิจชัย แล้วมาประจำที่วัดมหรณพาราม ได้เลื่อนเป็นพระเทพมุนี และพระธรรมเจดีย์ในที่สุด โดยมีฐานาหาร้อย (คือมีศักดิ์นา ห้าร้อยไร่)

พระธรรมเจดีย์(ปาน) ได้แต่งพระแก้วคำฉันท์ 2 เล่ม ศิริสาร 5 เล่ม พงศาวดารญวนพ่าย 1 เล่ม และหนังสืออ้อยต้นจืดปลายหวาน 1 เล่ม ซึ่งเป็นแหล่งสำคัญที่ชี้ให้เห็นถิ่นกำเนิดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ในหนังสือ "อ้อยต้นจืดปลายหวาน" พระธรรมเจดีย์(ปาน) ได้ชี้ให้เห็นว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามิได้มีถิ่นกำเนิดในอินเดียทางเหนือหรือประเทศเนปาลในปัจจุบัน แต่มีถิ่นกำเนิดในดินแดนซึ่งปัจจุบันอยู่ในดินแดนของประเทศไทย ท่านเน้นให้เห็นว่า คติเกี่ยวกับอุปนิสัยของพระพุทธองค์ที่ว่า อยู่ในประเทศอินเดียเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้เอง โดยมีครูแขกแปลคนมาจากเมืองกาสิ ได้มาอ่านพระคัมภีร์ทางพุทธศาสนา และเกิดความคิดอุบาทว์ที่จะโยนโยนอุปนิสัยของพระพุทธเจ้าไปไว้ในอินเดีย โดยได้บอกเจ้านายฝ่ายไทยว่า เมืองพาราณสีอยู่ในอินเดีย คือ เมืองบันเรศ (Banares) แขกกลุ่มนี้ได้นำพระพุทธประวัติตามคติของคนไทย รวมทั้งอภิธานศัพท์กลับไปประเทศอินเดีย และกลับมาพร้อมกับฉบับแปล (เป็นภาษาแขกหรือภาษาอังกฤษ ไม่ได้ระบุ) ยิ่งทำให้เจ้านายฝ่ายไทยปักใจเชื่อยิ่งขึ้น ดังโคลงสี่สุภาพที่พระธรรมเจดีย์(ปาน) ได้เขียนไว้ว่า

"เดิมมีแขกแปลผู้	พูดดี
มาจากเมืองกาสิ	แอบอ้าง
พาราณสีมี	ที่เทศ โนนนา
ไทยเชื่อนับถือบ้าง	จึงได้ลงพิมพ์...."

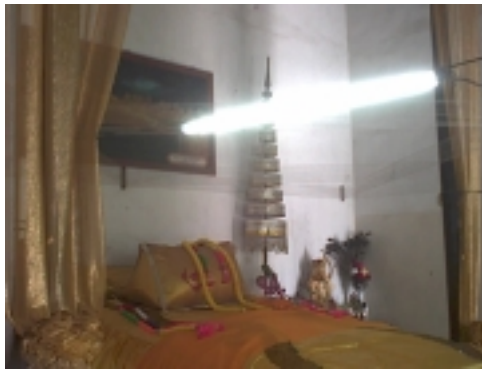
เมื่อฉบับของเขาก็บอกว่า พระพุทธศาสนาอุบัติในอินเดีย และทำให้ Sir Alexander Cunningham นำไปเขียนประวัติพุทธศาสนาใหม่ ถูกพิมพ์เผยแพร่ไปทั่วโลก ก็ทำให้คนไทยยิ่งเชื่อนักขึ้นว่า ประเทศอินเดียคือมั่งคั่งมั่งมีประเทศ และให้การต้อนรับแขกแปลกคนอย่างดีอยู่ในฐานะประชาชนของแดนพระพุทธองค์ จึงทำให้แขกเข้ามาเมืองไทยและผสมโรงความเชื่อที่ว่าพระพุทธองค์อุบัติในอินเดียให้เข้มข้นมากขึ้น พระธรรมเจดีย์(ปาน) เขียนต่อไปว่า

แขกอื่นรู้ว่าได้	ลาภสการ
จึงเล่าเรื่องตำนาน	แม่น้าง
มากรุงเทพฯ ขาน	เหมือนพวก ก่อนแฮ
ไทยยิ่งเชื่อถือข้าง	เทศน์มัทธมา"

เมื่อความเชื่อเพิ่มมากขึ้นว่า พระพุทธเจ้าอุบัติในอินเดีย ก็มีการพิมพ์เผยแพร่ คำ “หลอกเล่า” ของแขกแปลกคนและแขกคนอื่น ๆ ซึ่งทยอยมาในระยะหลัง โดยเฉพาะปฐมสมโพธิกถาซึ่งได้เสนอพระพุทธประวัติอย่างละเอียด คติที่เชื่อว่า พระพุทธองค์มีแดนเกิดในแหลมสุวรรณภูมิซึ่งสมัยก่อนอยู่ในความปกครองของชนชาติละว้า และเป็นบรรพบุรุษของลาวและไทยที่เป็นประเทศไทยในปัจจุบัน ก็กลายเป็นความเชื่อที่ไม่จริง ไม่มีหลักฐานอ้างอิง ทั้งๆ ที่บอกเล่าต่อเนื่องกันมากกว่าสองพันปี ในที่สุดสังฆนิยสถาน ซึ่งพระพุทธองค์ประสูติ ตรัสรู้ แสดงปฐมเทศนา และปรินิพพานซึ่งอยู่ในเมืองไทย ก็กลายเป็น “ของสมมติ” หรือ “ของจำลอง” ไป ใครมากล่าวแย้งก็ถูกมองว่า มนงายล้าสมัย ดังที่พระธรรมเจดีย์(ปาน) ท่านเขียนไว้ว่า

ผู้ใหญ่เชื่อแขกเข้า กระดุกดำ	
ใครจะคัดจางง	มิได้
เอาปฐมออกพูดคำ	เดียวคัด ค้านแฮ
เป็นวาสนาลาวไว้	เลื่อมลั่นชินวงศ์

หนังสือ “อ้อยต้นจืดปลายหวาน กินนานอร่อย” เขียนขึ้นเป็นคำวิงวอนให้คนรุ่นหลังได้ใส่ใจ เป็นธุระกระทำความจริงให้ปรากฏ ต่อไปนี้ เป็นการสรุปหรือถอดความสาระของหนังสือ “อ้อยต้นจืดปลายหวาน กินนานอร่อย” ซึ่ง พระธรรมเจดีย์(ปาน) เขียนขึ้นด้วยฉันท 24 โดยเก็บต้นฉบับไว้ให้อ่านในภาคผนวกท้ายเล่มนี้ ข้อความที่อยู่ในวงเล็บเป็นการขยายความของผู้เขียน(ดร.ไชยวงศ์ พรหมวงศ์)

ภาพที่ ๒ พระแท่นดงรัง สังฆมณีสถานที่ปรินิพพานของพระพุทธเจ้า ตั้งอยู่ที่อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี
โปรดสังเกต “ลำแสงประหลาด” เหนือพระแท่น ซึ่งตอบสนองคำอธิษฐานของ ศาสตราจารย์ ดร.ไชยงค์ พรหม
วงศ์ ที่ขออนุญาตก่อนถ่ายภาพ ลำแสงนี้ จะพบในภาพถ่ายพิธีทางศาสนา เช่น พิธีพุทธาภิเษก งานพระราชทาน
เพลิงศพ เป็นต้น

ภาพที่ ๓ บนศาลาที่สร้างครอบพระแท่น เดิมมีต้นรังคู่ขนานพระแท่นไว้
ล่าง ภูเขาวายพระเพลิง ตั้งอยู่ห่างจากพระแท่นดงรังประมาณ ๓๐๐ เมตร

ต่อไปนี้เป็นกรอความบันทึกพระธรรมเจดีย์ปานจาก ฉันท ๒๔

ฉันท (พระธรรมเจดีย์ปาน) จำวัดที่วัดมหารณพาราม นำเพ็ญเพียรเพื่อหวังโพธิญาณขั้นสูงสุด คือ วิริยาธิกะ
พุทธภูมิ ขอแต่งเรื่องตามที่ได้รู้มา

ประชาชนที่ไป นมัสการพระแท่นดงรัง อาจจะยังไม่ทราบว่า มีความเป็นมาอย่างไร

ที่ตั้งพระแท่นดงรัง เดิมเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยความสุขสมบูรณ์ ชื่อ เมืองโกสินาราย อยู่ห่างจากเมืองปาวาย (ลพบุรี) หกพันวา ประชาชนสองเมืองนี้จะไปมาหาสู่ค้าขายกัน

ที่ตั้งพระแท่นนี้ เดิมเรียกว่า ปาสาลวัน คือป่าไม้รัง (ปัจจุบันตั้งอยู่ที่อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี-ผู้เขียน)

เจ้าเมืองโกสินารายณ์ คือ พระเจ้ามัลลราช ในวาระสุดท้ายที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จดับขันธ-ปรินิพพานนั้น พระเจ้ามัลลเสด็จประพาสอุทยานที่มีแผ่นศิลาแผ่นใหญ่ปูลาดระหว่างคันนางรัง เมื่อประพาสอุทยานแล้ว ตกเย็นพระองค์ก็เสด็จกลับพระนครพร้อมสนมและข้าราชการบริพาร ส่วนพระบรมศาสดา ซึ่งมีพระชนมายุได้ 80 พรรษาแล้ว กำลังทรงพระประสูติพร้อมด้วยเหล่าพระภิกษุได้เสด็จมาถึงป่าดงรัง ทรงบรรทมเหนือพระแท่น แวดล้อมด้วยพระสาวกทั้งหลาย พระอานนท์เถระจึงได้เข้าเฝ้าพระเจ้ามัลลเสด็จเพื่อทูลให้ทราบถึงการประสูติของพระพุทธเจ้า

พระเจ้ามัลลเสด็จตกพระทัยมาก ทรงรับสั่งให้เสมียนเจ็ดคนไปตามหมอเพื่อถวายการรักษาและรับสั่งให้พลพายๆ เรือไปยังอุทยานดงรังอย่างเร่งด่วน ไพร่พลพายเรือไม่ทันพระทัย พระองค์ก็คิดว่าพายและทรงพายด้วยพระองค์เอง เมื่อไปถึงอุทยานที่พระพุทธองค์ทรงบรรทมอยู่ หมอก็ถวายการรักษาแต่ไม่สำเร็จ พระพุทธเจ้าทรงตรัสปัจฉิมเทศนา และเสด็จดับขันธปรินิพพานในคืนวันเพ็ญ เดือนหก ณ พระแท่นดงรังนั่นเอง

วันเวลาล่วงเลยไปสองพันกว่าปี สถานที่ต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปมาก แต่ยังคงหลงเหลือหลักฐานอยู่บ้าง อาทิ แม่น้ำที่พระเจ้ามัลลเสด็จทรงพายเรือ เรียกว่า ลำพระยาพายเรือ (ตำบลลำพระยาในปัจจุบัน) หมู่บ้านของเสมียนเจ็ดคน เรียกว่า บ้านเจ็ดเสมียนหมอหอ มัลลราช กลายเป็น "มัล" "รามัญ" และกลายเป็นมอญ (ชาวไทยเชื้อสายมอญเป็นประชาชนกลุ่มใหญ่ของจังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดใกล้เคียง โดยเฉพาะอำเภอสังขละบุรี-ผู้เขียน) เมืองหลวงของมอญ คือโกสินารายณ์ นานวันกลายชื่อเป็น เมืองมกมล และแปรเปลี่ยนเป็นป่าไม้ราย เป็นดง และกลายเป็นเมืองพันทุม หรือเมืองตุมในที่สุด

ในพระพุทธประวัติฉบับปัจจุบันกล่าวว่า เมื่อพระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว พระอนุรุทธจึงสั่งให้พระอานนท์ไปทูลให้พระเจ้ามัลลเสด็จทรงทราบ ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ ที่การประสูติของพระพุทธองค์จะเป็นไปอย่างเรียบง่าย โดยที่พระเจ้าแผ่นดินไม่ทรงทราบ ดังนั้นคติที่กล่าวข้างต้นว่า พระเจ้ามัลลเสด็จสั่งการให้ตามหมอเจ็ดคนมาถวายการรักษาพระพุทธองค์ จึงสมเหตุสมผลกว่า-ผู้เขียน

ในระยะหลัง ลาวจากเมืองเลือนได้ขยายอาณาเขตขับไล่พวกมอญร่นหายไปจากส่วนกลางของแหลมสุวรรณภูมิ ลาวกลับกลายเป็นสยาม ส่วนมอญก็หนีไปทางตะวันตก เมืองมอญเดิม เช่น เมืองอุชเชนี (Ujaini) เมื่อไทยตีได้ก็มาตั้งถิ่นฐานและเปลี่ยนชื่อ เป็นอุทัยธานี

ที่เมืองโกสินาราย (เดิมชื่อ โกสินาราย เป็นเมืองโบราณระหว่างราชบุรีกับกาญจนบุรี) ทานโทณพราหมณ์เป็นผู้จัดแบ่งพระบรมสารีริกธาตุ โดยใช้ท่อนานทองดวงพระสารีริกธาตุออกเป็น 8 ส่วนเท่าๆ กัน และได้ขอท่อนานทองไว้บูชา พระเจ้ามัลลเสด็จทรงอนุญาต ทานโทณพราหมณ์ก็นำท่อนานทองนี้มาก่อปราสาทบูชา เรียก พระโทณ (พระประโทณ) ในจังหวัดนครปฐม (หากท่านโทณพราหมณ์ เป็นแขกเกิดในอินเดีย จะมาปรากฏว่า สร้างพระบริโกตเจดีย์แห่งนี้ได้อย่างไร)

ไม่ไกลจากพระประโทณ คือ สถานที่ที่พระพุทธเจ้าเสด็จมาบรรทมได้ต้นมะม่วงในวันก่อนที่จะเสด็จไปถึงอุทยานดงรัง ณ ที่นี้ พระพุทธองค์ทรงกระหายน้ำและขอให้พระอานนท์ตักน้ำมาให้เสวย แต่น้ำเป็นโคลน พระอานนท์ไม่กล้า เมื่อรับสั่งซ้ำให้ไปตักน้ำมา น้ำที่ขุ่นก็กลับใสสะอาด

หลังจากทรงดื่มพระสุราแล้ว ก็มีพุทธดำเนนต่อไปยังอุทยานดงรังซึ่งห่างไปประมาณ 450 กิโลเมตร ตำบลที่
ที่ทรงบรรทม ก็คือ พระประทม (ซึ่งเป็นที่ตั้งของพระปฐมเจดีย์ในปัจจุบัน) ภายหลังพระยาพานก็ได้สร้างพระ
ปรางค์สูงเท่านกเขาเหิร หลายพันปีผ่านไป ชาวไทยก็สร้างเจดีย์ครอบในสมัยพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว นามว่า พระ
ปฐมเจดีย์

เมื่อพระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน พระเจ้ามัลละได้อัญเชิญพระบรมศพขึ้นสู่พระเมรุบนยอดเขาซึ่ง
อยู่ใกล้เคียง ปัจจุบันยังคงมีวิหารพระอนันท์ ที่บ้านพระโขนง ส่วนมะม่วงนายจุมพัตที่ถวายพระกระยาหารเข้า
ด้วยห้วยนกปรุง หรือ สุกรมัทวะ--บางคนเข้าใจคิดแปลว่า เนื้อนุ่มอ่อน ภูเขาถวายพระเพลิง ฯลฯ หลงเหลือให้เห็น
ชาวบ้านถือว่าเป็นสังเวชนียสถานที่ปรินิพพานของพระพุทธเจ้ามาเป็นเวลาช้านาน จนกระทั่งถูกล้างสมองว่า เป็น
สถานที่จำลอง เมื่อประมาณร้อยปีมานี้เอง-ผู้เขียน

สถานที่ต่างๆ ที่ปรากฏในพระคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาล้วนตั้งอยู่ในเมืองไทยหรือเพื่อนบ้านทั้งสิ้น เช่น
วัดป่าเลไลยก์ ก็อยู่ในสุพรรณบุรี รักจิตวันที่พระพุทธองค์หลีกีสาวก มาประทับด้วยพระองค์เอง มีช้างและลิง
ถวายการปรนนิบัติ ก็อยู่ที่แขวงสุพรรณบุรี ชาวบ้านสร้างพระป่าเลไลยก์เท่าพระองค์ปางอยู่ป่า ยังคงเหลืออยู่ทุก
วันนี้

มีหลายเรื่อง ที่ดูไม่สมจริงว่า ถิ่นกำเนิดพระพุทธองค์ คือ มัชฌิมประเทศจะเป็นอินเดียสถาน (อินเดีย)
กล่าวคือ

พิธีแรกนาขวัญ ซึ่งเป็นประเพณีที่พบเห็นเฉพาะในมอญ ลาว และไทย ส่วนที่อื่นไม่มีเลย (ดังนั้น เรื่องที่เล่า
ว่า พระเจ้าสุทโธทนะทรงทำพิธีแรกนาขวัญ จึงไม่ใช่ธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันในประเทศอินเดีย-ผู้เขียน)

โบราณสถานและโบราณวัตถุในสุวรรณภูมิ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ที่เป็นพระธาตุ พระเจดีย์ในเมืองไทย
มอญ และพม่ามีมากมาย (ในขณะที่แทบจะไม่มีให้เห็นในอินเดียเลย ยกเว้นที่อุปลาลงขึ้นเป็นสังเวชนียสถาน 4
แห่ง เพื่อหลอกให้ชาวพุทธไปสักการะ-ผู้เขียน) อาทิ

-สถานที่พระพุทธบิดาและพระพุทธมารดา อภิเษกสมรส ณ ลุมพินีวันปลายแม่น้ำหมัน (อยู่ในเขตจังหวัด
เลย) ก็มีพระธาตุศรีสมรค์ (ปัจจุบันเรียก พระธาตุศรีสองรัก)

-พระธาตุสี่แยก (ที่ฝั่งพระรก) ตั้งอยู่ไม่ไกลจากพระธาตุศรีสองรัก

-พระธาตุพนม เป็นที่บรรจุพระอัฐิธาตุ

-พระแท่นศิลาอาสน์ พระพุทธบาท มีเป็นจำนวนมากทั้งสี่ทิศ

-พระธาตุขนาดใหญ่ เช่น ที่ลำพูน ลำปาง ฯลฯ (รวมมากกว่า 600 แห่ง เฉพาะในจังหวัดเชียงรายกับพะเยา
รวมกันมากกว่า 89 แห่ง ในเชียงใหม่มีมากกว่า 60 แห่ง)

-เจดีย์และสถูปจำนวนมากศาล แม้วันเวลาล่วงเลยไปกว่าสองพันปีก็ยังไม่สูญหาย (แต่ในประเทศอินเดีย
แทบจะไม่เห็นซากปรักหักพังของโบราณสถานเหล่านี้หลงเหลืออยู่เลย จะมีบ้างก็เป็นเพียงสถูปที่เมืองสาญจิ ถ้า
อชันดาและนาลันทา-ผู้เขียน)

-พระเชี้ยวแก้ว (หนึ่งในสี่องค์) อยู่ที่เมืองกาลิงค์ ซึ่งวิบัติเป็นป่า และกลายเป็นดงกาลุง หรือดงการุ้ง (อยู่ใน
อุทัยธานี)

-แม่น้ำไทยคง อยู่แขวงสุพรรณยันแดนชัยนาท

-เมืองสาเกตซึ่งเป็นเมืองหลวงแห่งหนึ่งมีบุรีมาขึ้นร้อยเอ็ด สิบเอ็ดหัวเมือง ตั้งอยู่ตลิ่งแม่น้ำชี คือ จังหวัด
ร้อยเอ็ดในปัจจุบัน

-เขาใหญ่ซึ่งมียอดสูงสลับกันแหลมดั่งเจดีย์มี 33 ยอด มีทองคำและมีแสงสว่างไสว มีศิลาเลขสลักไว้ ใครนับยอดได้ถ้วนก็เป็นผู้มีบุญมาก (ผู้เขียนเคยนับยอดเขาใหญ่ได้ประมาณ 27 ยอด ขณะเดินทางด้วยเครื่องบินจากกรุงเทพถึงนครราชสีมา)

-สุวรรณเจดีย์คีรี คือ เขานอ อยู่ปลายแดนสยามติดแดนมอญ

-มัชฌิมประเทศ ก็คือ ดินแดนที่เป็นโยนกและกัมโพช ไม่ใช่ที่ประเทศอินเดีย แน่นอนดังที่ปรากฏในอัสสลาขนสูตร จงถือคำพระพุทธเจ้าและพระจอมเกล้า อย่าไปเชื่อแขกหลอก

-บ้านพระโมคคัลลานะ ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำพินธุวดี ซึ่งกลายเป็นแม่น้ำพิง ส่วนพระสารีบุตรตั้งบ้านอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโพ ซึ่งชื่อเปลี่ยนจากแม่น้ำกัมโพช

-เมืองแผ่ กลายเป็นเมืองแพร์ เมืองนานกลายเป็นเมืองน่าน

-เมืองดักกะศิลา หายสาบสูญเป็นป่าดงและกลายเป็นเมืองตาก (อำเภอบ้านตากในปัจจุบัน) มีผู้ครองนครชื่อพระเจ้ากาฬพัทธ์ เมื่อพระเจ้ากาฬพัทธ์ สิ้นพระชนม์ โอรสชื่อ กาฬะวรรณดิศ ขึ้นครองราชย์แทน ทำให้สองเมืองเหนือได้รุ่งเรือง คือ เมืองนาเคนทร์นคร และเมืองละโว้ปาวาย แล้ว พระเจ้ากาฬะวรรณดิศก็เสด็จมายังเมืองดักกะศิลาซึ่งเป็นศูนย์กลางความรู้ เมืองดักก็กลายเป็นเมืองตาก ประกอบด้วยเมืองตากเก่าอยู่ฝั่งตะวันตก เป็นเมืองใหญ่ มีวัดความมากแต่กลายเป็นป่าดงรก

-เมืองปาดลีบุตร รกร้างกลายเป็น "ฮ้างหลวง" (ฮ้างแปลว่า ร้าง) พระนเรศวรทรงทราบเรื่องดีว่า เป็นเมืองจุลจักรพรรดิวงศ์ มีพระเจ้าศรีธรรมมาโสกราช (พระเจ้าอโศก) ปกครอง มีเจดีย์ ราชูใหญ่ริมแม่น้ำคงค์ เมืองหลวงจุลจักรนี้ร้างนานมาหลายปีจึงเรียกว่า ฮ้างหลวง คนไทยจึงเรียกว่า ห้างหลวง ปาดลีบุตรอยู่ที่นั่นแน่ๆ ที่อื่นอย่าได้เชื่อเลย (โปรดอ่านจารึกวัดศรีชุมข้างต้นเพื่อยืนยัน)

พระจอมเกล้าฯ ตรัสห้ามไม่ให้เชื่อถือปราชญ์ตะวันตกที่ว่า กรุงกบิลพัสดุ์เป็นเมืองแขกดำ ใครจะพูดก็ปล่อยไว้เขาพูดไป เพราะพวกที่เชื่อว่ากรุงกบิลพัสดุ์เป็นเมืองแขกดำ มีมากกว่า เรา (พระธรรมเจดีย์กับพระบางองค์ที่ไม่เชื่อว่าพระพุทธเจ้าเป็นแขก) เดียวดายจึงได้แต่นั่ง เขามากเราน้อย อย่าสู้ความ เดียวก็ถูกจับนัตถ์ยา

-ประเทศพม่า มอญ สยาม ลาวเขมร มีเมืองใหญ่ๆ รวมกันได้ 16 เมือง เป็นดินแดนที่ถือพระรัตนตรัยไม่แยกขาด มีกุลบุตรเข้ามาบวชเรียนเป็นอันมากนับตั้งแต่พระยศและสหยาเป็นต้นมา

สถานที่และบุคคลในพระพุทธศาสนา ชื่อพระอรหันต์หรือบุคคลในทางพระพุทธศาสนาล้วนมีหลักฐานว่ามีถิ่นฐานในสุวรรณภูมิ เช่น

-พระยศ ซึ่งเป็นพระอรหันต์ เป็นบุตรคหบดี ฐานะดีในเมืองพาราณสี (อยู่เชิงเขาใหญ่ เดียวนี้ก็ยังเลี้ยววกกันอยู่เช่น ฟาร์มโชคชัย เป็นต้น) สหายพระยศ 4 คน ก็ออกบวชตามและบรรลุปะเป็นพระอรหันต์ รวมเป็นพระอรหันต์ 6 องค์ (พระพุทธเจ้า 1 พระยศ 1 และเพื่อนพระยศ 4) เมื่อรวมกับพระปัญจวัคคีย์ 5 ก็เป็น 11 องค์ที่เริ่มสั่งสอนชนสัตว์ข้ามโสมสังขาร

-พระควัมบดี มีชื่อซ้ำกันสององค์ พระควัมบดีองค์แรกเป็นบุตรโควินทเศรษฐี ชาวเมืองสุธรรมวดี (เมืองสระเขม) เป็นผู้ซึ่งบริบูรณ์ด้วยทรัพย์สิน มีศอตันอ้วนพี เป็นพระอรหันต์ พระควัมบดีอีกองค์หนึ่งอยู่พาราณสีเลี้ยงโคขายก็เป็นบุตรเศรษฐีเหมือนกัน มีทรัพย์สินมากมาย แต่สละสมบัติออกบวช บรรลุปะเป็นพระอรหันต์ หรือว่าเมืองสุธรรมวดีกับเมืองพาราณสี เป็นเมืองเดียวกัน ข้างแขกก็อ้างว่า เมืองพาราณสี คือ เมืองบันเรศ อยู่ในอินทูลสถาน(แต่เมื่อเปิดดูประวัติของเมืองนี้ในสารานุกรม ไม่มีเอ่ยถึงพุทธศาสนาเลย)

-คงพระยาไฟ เดิมคือเมืองพระยาไฟ มีพระเจ้าโศกามุขอัมพัตรเป็นผู้ครอง ที่เรียกเมืองพระยาไฟ เพราะพระราชโศกามุข เมื่อตรัสพระโอรสจะลูกเป็นไฟ กษัตริย์สืบต่อมาอีก 3 องค์ก็มีพระโอรสลูกเป็นไฟ

เหมือนกัน มีกษัตริย์สืบเชื้อสายต่อมาหลายพระองค์ เมืองพระยาไฟก็กลายเป็นดง เมืองหายสาบสูญ ดินพัทธม จึงเรียกดงพระยาไฟ เป็นดงที่ร้อนร้ายเพราะผีป่าและไข้ป่า ไม่ตายเพราะผีก็ตายเพราะไข้ป่า ภายหลังชาวบ้านจึงเปลี่ยนชื่อ เป็นดงพระยาเย็นเพื่อดับทุกข์เจ็บไข้ให้เบาบาง

แขกอ้างว่า พาราณสีคือ บันเรศ (Banares) และมีต้นพระศรีมหาโพธิ์ ที่ไม่น่าจะจริง ส่วนที่จะจริงก็คือที่ดงพระยาไฟนี้แหละ เมืองที่พระเจ้าโอกากะมุขอัมพัตร ดันวงศ์กษัตริย์และเป็นโอรสองค์ใหญ่ สืบราชสมบัติกรุงกบิลพัสดุ์ โดยมีเมืองพาราณสีเป็นเมืองบูชาย และมีเมืองลูกหลานคือเมืองสุปปะวาสา โกพีนคร เมืองเวรัญชวร และเมืองเวระนคร ชาวลาวไทยก็สืบเชื้อสายจากวงศ์กษัตริย์เหล่านี้ เมื่อพระเวสสันดรบริจาคนครบาลพระกัญญาและพระชาลีให้เป็นบ่าวซูก เสด็จไปคือเจ้ากรุงสมุชชัย ได้ไถ่ถอนด้วยทาสเจ็ดร้อย หัวพันทั้งหกหมื่น สืบพระญาติจากพระชาลีให้มากกว่า แปดหมื่นสี่พันปี สืบราชวงศ์ได้แสนหกหมื่นองค์(จริงๆ ๑๖๓,๐๐๐ องค์) จึงมาถึงพระพุทธเจ้า เป็นศากยวงศ์ เมื่อวันเวลาผ่านไป กรุง กบิลพัสดุ์ เปลี่ยนชื่อเป็น พิชัยเขตตุคร โอรสธิดาได้แยกย้ายไปตั้งเมืองใหม่ เช่น เวียงไชยโมลีเฉลิมมหาไชยกองแก้ว (ไม่ทราบว่าจะอยู่ท่าอุเทนตรงข้ามไชยบุรีในลาวหรือไม่) เมืองคำม่วน (อยู่ในลาวตรงข้ามนครพนม) เมืองคำเกิด เป็นต้น ภายหลังลาวพงศาวดารราชเลื่อมอำนาจลงบ้านเมืองก็รกร้างกลายเป็นป่าดง เมืองพาราณสีน่าจะอยู่ที่ดงพระยาไฟนี้แน่นอน เพราะจุดพบสระ พบอิฐ กระเบื้อง ถ้วยชามลายเก่าอยู่ตรงเมืองดง (ตำบลกลางดง บนถนนมิตรภาพ หลักกิโลเมตรที่ 15163)

ห่างไปไม่กี่ไกล ก็มีลำน้ำพระเพลิง ซึ่งเป็นต้นลำมูล(เดิมเรียกว่า ธนมูลนที) มีเขาแก้วศิลาชัย เป็นท่งและท่อนอนในดงอิจารย์ คำว่า อิจารย์ เป็นคำที่ลาวเรียก อีสี่ (ฤษี) ดงอิจารย์ก็คือ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน (ป่ากวาง) ซึ่งเป็นที่พระบรมศาสดาเสด็จมาประทับบรรทม รุ่งเช้าก็เสด็จโคจรออกไปโปรดชาวเมือง พระราชาพาราณสีทรงถวายภัตตาหารแล้ว พระพุทธองค์ก็เสด็จไปดงอิจารย์ สมัยก่อนพระเจ้ากรุงพาราณสีทรงให้อภัยทานกำหนดเขตห้ามล่ากวาง ทำให้บรรดาสัตว์ใหญ่น้อย มีกวาง เก้งพันจากสาธารณภัย จึงเรียกที่ตรงนี้ว่า สวนกวาง ปลายน้ำมูลมีถ้ำซึ่งมีรูปปัญจวัคคีย์ ทางตะวันออกของดงพระยาไฟ

ดังนั้นจึงเป็นที่แน่ชัดว่า เมืองพาราณสีและป่าอิสิปตนมฤคทายวัน อยู่ในบริเวณหุบเขาติดเขาใหญ่อย่างแน่นอน สมดังที่พระจอมเกล้าทรงตัดสินไว้ว่า มีจารึกในพงสาวดารเหนือ ทรงชี้ว่าโยนกและกัมโพช สองประเทศนี้ยังใหญ่มาก นอกจากนี้ถือเป็นปัจจัยนตประเทศทั้งสิ้น

ที่เมืองสาวัตถี มีเจดีย์ขนาดใหญ่ ชื่อ มาลัยเจดีย์ แต่เดิมนี่เมืองกลายเป็นดง กลายเป็นป่าลับแล เจดีย์ก็พังทลายกลายเป็นเนินดินสูงสุดที่จะประมาณ โดยปรกติ ผู้คนที่ผ่านไปมาจะไม่เห็น หรือถ้ามองเห็นกลับมาก็จะประสบเคราะห์กรรม เกิดเจ็บไข้ได้ป่วย เพราะสถานที่นี้มีเทพารักษ์ดูแล แก้วแหวนเงินทองที่มีเคลื่อนไหวในพระเจดีย์ ผีบังไว้ไม่ให้เห็น

พระเชตะวันวิหาร ตามที่ไทยได้บันทึกไว้ในใบลานจาร มีบริเวณกว้างใหญ่ ส่วนแขกเปอร์เซียก็อ้างว่า (พระเชตะวัน) อยู่ในฮินดูสถาน และกล่าวปริกปร่า ใบลานจารและพงสาวดารเหนือว่า เป็นบันทึกโบราณไม่จริง คนไทยก็เชื่อแขกจนเข้ากระดูกดำ พอแขกเห็นเราเชื่ออย่างลุ่มหลงก็ยิ่งชอบ แยกนำเนื้อความที่คนไทยบอกเล่าไปตีพิมพ์ที่เมืองแขกแล้วนำกลับมาให้คนไทยดู(เป็นภาษาอังกฤษกระมัง) คนไทยก็ยังเชื่อหนักเข้าไปอีก ทอดทั้งพระคำรัสที่พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงให้ไว้เสียหมด ทำไมเราช่างงวยงง หลงเชื่อแขกไปได้ จึงเปิดพงสาวดารเหนือ และเชื่อในอัสสกาณสูตรด้วยเถิด

ข้อสังเกต --แสดงว่าในช่วงกลางรัชกาลที่ 5 คงมีกษัตริย์ฝ่ายหนึ่งที่มีความเชื่อในคติที่ว่า พระพุทธองค์มีถิ่นกำเนิดในแหลมสุวรรณภูมิ จึงพากันต่อต้านและไม่เห็นด้วยกับฝ่ายที่เชื่อว่า พระพุทธองค์อุบัติขึ้นในอินเดีย แต่

กลุ่มหลังคงมีจำนวนน้อยกว่าและไม่กล้าแย้ง"ผู้ใหญ่"อย่างเปิดเผย ทั้งๆ ที่พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวก็ทรงเชื่อว่า พระพุทธเจ้ามีถิ่นกำเนิดในดินแดนที่เป็นประเทศไทยในปัจจุบัน ถึงกับเสด็จไปนมัสการพระแท่นดงรังที่ถือเป็นสังเวชนียสถานที่มีปริณิพพานแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รวมทั้งกษัตริย์พระองค์อื่นด้วย อาทิ สมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จไปพุทธศักราช 2402 พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเคยเสด็จไปนมัสการพระแท่นดงรังเมื่อครั้งทรงสมณเพศ เมื่อขึ้นครองราชย์แล้วก็ได้เสด็จไปสองครั้งคือในพุทธศักราช 2406 และ 2408 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จไปนมัสการ 2 ครั้งคือในพุทธศักราช 2418 และ 2420 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จไปในพุทธศักราช 2464 ภายหลังกระทรวงศึกษาธิการ โดย ฯพณฯ อภัยจันทวิมล ก็สั่งให้ขึ้นป้ายระบุว่า สถานที่แห่งนี้ "สมมติ" ว่าเป็นที่ปริณิพพานของพระพุทธเจ้า สถานที่จริงก็เลยกลายเป็นสถานที่ปลอมไป สังเวชนียสถานทั้งสี่ก็ถูกยกให้ไปอยู่เมืองแขกเสียสิ้น

ในตำนานพระยาพาน เมื่อได้กระทำบาปที่ประหารบิดาคือพระยาภัก และนางหอมผู้เลี้ยงดูคนมาแต่เล็ก พระยาพานเสียใจมาหาจึงสร้างเจดีย์พระประชมหรือเจดีย์พระประโทน รวมทั้งทำนุบำรุงพระแท่นดงรังซึ่งเป็นสถานปริณิพพานของพระพุทธเจ้า เพื่อลบล้างกรรมที่ได้กระทำไว้ จะเห็นได้ว่า พระแท่นดงรังเป็นสังเวชนียสถานศักดิ์สิทธิ์ที่เชื่อถือต่อกันมาเป็นพันๆ ปี--ผู้เขียน

เมืองหลวงเก่าแก่และเมืองใหญ่ทั้งหลายของสองประเทศคือ โยนกและกัมโพช ล้วนล้มหายไปกลายเป็นดงดอน เพียงแต่ทราบเป็นคำว่า ดงนี้คือนครอะไรเท่านั้น นอกจากสองประเทศนี้แล้ว ก็ให้ถือเป็นปัจฉิมประเทศทั้งนั้น แม้ประชาชนในประเทศนั้นจะนับถือพระพุทธศาสนาก็ตาม

ประเทศที่ถือว่า อยู่ในมณฑลประเทศ มี 3 ฤดู วสันตฤดูหรือฤดูฝน อยู่กลางเดือนแปด พระพุทธองค์จึงกำหนดให้พระภิกษุจำพรรษาเป็นเวลา 3 เดือน ได้แก่ มอญ พม่า สยาม ลาว ไทย เป็นช่วงเวลาที่พระภิกษุอยู่ประจำวัดเพื่อเกณฑะเตรียมกิจการสงฆ์ (ประเทศเนปาลตั้งอยู่เชิงเขาหิมาลัย มี 4 ฤดู อากาศโดยทั่วไปหนาวเย็น มีฤดูฝนในช่วงสั้นๆ คือ มิถุนายน-กรกฎาคม ฝนตกเพียงปีละ 150 นิ้วเท่านั้น จึงไม่น่าจะตรงกับช่วงเข้าพรรษาของชาวพุทธ คือสิงหาคม-ตุลาคมคัม ดังนั้นปราสาท 3 ฤดูที่พระเจ้าสุทโธทนะสร้างให้เจ้าชายสิทธัตถะก็ไม่ควรจะอยู่ในเนปาล-ผู้เขียน) ที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือ โยนกและกัมโพชมีอาณาเขตติดทะเล จึงเชื่อว่า เป็นมณฑลประเทศจริง (ส่วนเนปาลและอินเดียตอนเหนืออยู่ห่างจากทะเลมาก หากดูแผนที่ประเทศไทยในสมัยพระพุทธกาลก็จะเห็นว่า ทะเลไทยเว้งแรกไปถึงปากน้ำโพ เว้งเหนือขึ้นไปถึงอุตรดิตถ์ สุโขทัยและพิษณุโลก) ผังได้ก็ติดชัชนาท จึงมีหมู่บ้านอุตะเถา (เมืองนครน้อย) ที่อำเภอโนนรมย์ จังหวัดชัชนาท ที่พิษณุโลก ก็มีตำบลอุตะเถาเช่นเดียวกัน ชาวบ้านบอกว่า มีเรือสำเภาลำนั่นนั้น)

ในพุทธศักราช 219 พระมหินทร์ (โอรสพระเจ้าอโศกราช แห่งเมืองอโศกไทย ซึ่งเป็นเมืองสุโขทัยในเวลาต่อมา) ได้เดินทางไปพื้นพระพุทธศาสนาและเผยแผ่ศาสนาในเมืองสิงหล(ศรีลังกา) เกิดมีพระอรหันต์เป็นจำนวนมากในศรีลังกา (พระพุทธองค์ได้เสด็จไปศรีลังกา 3 ครั้ง)

ในราวพุทธศักราช 300 พระแจกมลาของค์หนึ่งชื่อพระมาลัย บรรลุเป็นพระอรหันต์และได้เดินทางไปเผยแผ่ศาสนาในอินเดีย (พระพุทธองค์ก็เสด็จไปโปรดสัตว์ในประเทศอินเดีย 3 ครั้ง ก่อนที่จะเสด็จไปประเทศทิเบตและจีน) จากประเทศอินเดีย พระพุทธศาสนาก็แพร่ขยายมาบังกะลา (คงเป็นบังกลาเทศในปัจจุบัน) และแผ่ไปเกาะชวา

พระพุทธศาสนาเผยแพร่อในเทศอิน โดนิเซียอยู่ประมาณ 1000 ปี ตั้งแต่พุทธศักราช 260 ในสมัยพระเจ้าตะวันอริราชและพระโสมเถระ ซึ่งตั้งเมืองพุทธภูมิขึ้นที่เมืองจอกาตอ และเมืองบาลี แล้วขยายลึกเข้าไปในใจกลางเกาะที่เมืองหลวงจอกาตอ ในช่วงปลายพระพุทธศาสนาได้สร้างพระเจดีย์ขนาดใหญ่ขึ้นที่เมืองยอกกา

การค้า เรียกว่า *Boro budur* อ่านว่า "โบโรบูดูร์" แปลว่า เนินสูง แต่คนไทยชอบเรียกว่า ปฐมพุทธโธ เพราะเสี่ยง คล้ายไปทางนั้น ครั้นนานมาพระนابی โมหะหมัดเผยแผ่ศาสนาอิสลามมาครอบคลุมอินเดีย มาลาญและ อินโดนีเซีย ทำให้ศาสนาพราหมณ์และพุทธศาสนาหายไป จากจารึกกระเบื้องงานที่คูบัวซึ่งอ่านโดยพระราชวิ (อ่ำ ชัมมทัตโต) เปิดเผยว่า ในช่วงก่อน พ.ศ 300 อาณาเขตสุวรรณภูมิแผ่ขยายไปถึงเกาะดาวาวในตลาปาหรือ คาเวาในฟิลิปปินส์ เกาะบอเนียว ปาปัวนิวกินี ออสเตรเลีย(โปลา) และนิวซีแลนด์ จากกระเบื้องจารึกนี้ทำให้เรา ทราบว่า เมืองไทยมีอารยธรรมยาวนานกว่า 8,000 ปี ตั้งแต่สมัยพ่อขุนอินเขาเขียวและนางกวิททองมา

ดินแดนไทยลว้า จึงได้และเป็นศูนย์กลางอารยธรรมแห่งหนึ่งของโลก มีการคิดลายสือไทยและลายสือขอม ขึ้นเมื่อ 6,650 ปีมาแล้ว และเผยแพร่ไปประเทศต่างๆ เช่น จีนและอินเดีย อักษรไทยจึงไม่ได้มาจากอินเดีย ตรงกันข้าม อินเดียอาจได้แบบอักษรไทยไปจากไทย ทั้งนี้รวมถึงวัฒนธรรมการกราบไหว้ การนุ่งห่ม การสร้างบ้านเรือน เครื่องประดับ กฎหมายต่างๆ และประเพณีการบวงสรวงผีสงเทวดาและบรรพบุรุษด้วย จากกระเบื้องหินที่คูบัว มีแผ่นไทยที่ได้เป็นใหญ่ในประเทศจีนถึง 10 ราชวงศ์ อาทิ วงศ์เหลื่อง (อึ้งต๋อฮ่งเต้) วงศ์ทวนหยก วงศ์อู่(อู่ทอง) วงศ์โซ่ง (วงศ์ซ้อง) วงศ์ผู้หลวง วงศ์ซ้าง (วงศ์เซียง) ฯลฯ สมัยพระเจ้าแสงเลื่องฟ้าแห่งสุวรรณภูมิไทยยังเข้าร่วมรบ กับ ทูรกกว(ซุนกวน)ต่อสู้กับเจ้ากอเหลื่อง (ลูกัดเหลื่องหรือขงเบ้ง)ที่นานในราวพุทธศักราช 770 และยังสามารถไปเยือนเมืองกังต้งและเมืองกังแฮด้วย -ผู้เขียน

ราชคฤห์อยู่ที่ไหน หากต้องการทราบก็ให้สังเกตภูเขา 5 ลูก คือ เขาเวภารบรรพต เขาวิบูลยบรรพต เขาคิชฌกูฏ เขาอิสิคิลิต และเขาบัณทวารบรรพต ซึ่งเป็นเขาที่ล้อมรอบกรุงราชคฤห์ พื้นที่ระหว่างภูเขาทิ้งห่ากว้างใหญ่ คิดเป็นโยชน์ก็กว้างร้อย เขาเวภารบรรพต แต่ก่อนลาวเรียกคอยหางสูง (หางรุ่ง) ชาวเมืองไทยเรียกเขารังรุ่ง เขาอิสิคิลิตเป็นเขาขนาดเล็ก ลาวเรียก คอยสองลิ้น บนเขารังรุ่งมีพระพุทธรูปอยู่ 4 รอย แน่นอนวันเวลาผ่านไป เมืองก็กลายเป็นดงของหื้อหลวง เชื้อจีนหื้อหลวงคำนี้เป็นของจริง เมืองหื้อหลวงนี้คือราชคฤห์แน่ๆ (ยังดีความไม่ออกว่า เมืองหื้อหลวงนี้พระธรรมเจดีย์ปาน หมายถึงที่ไหน ส่วนขุนวิจิตรมาตรา สรุปรวมว่า "ราชคฤห์" คนไทย หมายถึงประเทศจีน ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าคนไทยเข้าใจอย่างนั้นไปได้อย่างไร-ผู้เขียน)

กบิลพัสดุ์อยู่ที่ไหน ก็คือ มหาไชยกองแก้ว แล้วเปลี่ยนชื่อ เคียวนี้กลายเป็นป่าดง พระอุปราชาไทย (ไม่ระบุว่าเป็นพระองค์ใด) ได้สร้างกำแพงล้อมดงพิชัยนครไว้ ประตูล้อม 13 ช่อง เขียนเรื่องราวพระเวสสันดรเป็นห้องๆ พระราชา(ไม่ทราบว่าหมายถึงพระองค์ใด) คงบันทึกไว้เป็นอนุสรณ์ตามที่คนเฒ่าคนแก่เล่าให้ฟัง ด้วยความสลดพระทัย จึงรับสั่งให้เอาทรัพย์ในท้องพระคลังสร้างล้อมดงเมืองพิชัยเขต เพื่อให้รำลึกถึงพุทธวงศ์ และหวังพระหฤทัยว่า จะได้อันสงส์มาก แม้สิ้นพระชนม์แล้วก็จะได้เสด็จเสวยสวรรค์ จึงทรงมีพระราชนิมิตเสวยสละพระราชทรัพย์สร้างล้อมดงไว้

เมืองพม่าก็มีโบราณสถานทางพระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมาก แม้จะเก่าร้าง ทุกบ้านเรือนมีเจดีย์ มากมายเป็นหมื่นแสน ครั้งอัสสลาชนะพราหมณ์ ซึ่งมีความเลื่อมใสในพระพุทธองค์ได้ขอพุทธทานุญาตในการสร้างพระเจดีย์ไว้แทนพระองค์ เมื่อพระพุทธองค์ทรงอนุญาต ก็ทำให้พวกพราหมณ์ได้สมปรารถนา ตั้งจิตที่จะสร้างเจดีย์ประจำทุกบ้านเรือน เรือนละองค์ ร้อยหลังก็มีเจดีย์ร้อยองค์ จนเป็นประเพณีที่ถือปฏิบัติสืบต่อมาในแดนลาวและไทย เมืองพราหมณ์ครั้งนั้น ภายหลังก็กลายเป็นป่า พระสงฆ์ไทยรูปหนึ่งไปพม่า เกิดพิศวงและอยากทราบว่า พม่ามีเจดีย์มากมายแค่ไหน จึงลองเอาเมล็ดข้าวดอกใส่เต็มบาตร เดินไปตามถนนในเมืองๆ หนึ่งเจอเจดีย์หนึ่งองค์ ก็วางข้าวดอกหนึ่งเม็ด หมดบาตรแล้วก็ยังมีเจดีย์เหลืออยู่อีกมาก

เมืองพม่าก็นับเนื่องเป็นโสฬสนคร (เมืองหลวงหรือเมืองใหญ่) แห่งหนึ่ง ชื่อ อัสสลาช ก็กลายเป็น อัสสกราช อยู่ในแขวงนครราชคฤห์ ต่อแดนสาวัดดี คำที่เรียกก็เพี้ยนไป มะลา กลายเป็นมัลละราช ในสูตรนิบาตอรรถ เณร 27 กล่าวไว้หลายแห่ง ว่า อัสสกรมลละ อยู่เขตแดนสาวัดดี ตำบลอัสสลาชะมาณพรัตน์ ก็กลายเป็น อัสสกะรัตน นานเข้าเป็นบุรี คือ เมืองพม่า ที่มีการสร้างเจดีย์ตามบ้านเรือนต่างๆ ภายใต้การปกครองของมัลละมอญ แผ่กระจายอาณาเขตกว้างไกล รวมทั้งปฐมเจดีย์ด้วย

-เมืองคันธาร ซึ่งเป็นที่สถิตยพระเจี๊วแก้วซ้ายบน (พระเจี๊วแก้วขวาบน สถิตยที่จุฬามณีบนดาวดึงส์) ลาวเรียกว่า คันธาง มีเจดีย์อยู่กลางเมือง เป็นเจดีย์ศักดิ์สิทธิ์ มีสระบัว ชาวลาวกี่จะพากันมาสรงน้ำหอมทุกปี เดิวนี่เมืองเป็นป่าดงคาช มีลำน้ำดอกไม้ ซึ่งไหลลงลำน้ำปาว เมืองริมน้ำชีเรียกชื่อ คันธวิชัย เมื่อคูดงเมืองคันธางก็พบว่า อยู่ในเมืองลาว กว้างใหญ่ ไพศาล ในบริเวณที่เป็นตัวเมืองก็มีคูรอบสระ มีพระใหญ่ขึ้นตระหง่าน มีกำแพงคูเมือง พระยาอำมาตย์ (ไม่ทราบว่ามีมาถึงใคร-ผู้เขียน) ก็ออกปากชมว่า เป็นเมืองใหญ่จริงๆ มีพระธาตุ ใครมีบุญมากก็มีโอกาสได้ไปบูชา มีพระหินฝังครึ่งองค์ริมฝั่งสระบัว ลาวเรียก พระคันธา มีการสรงน้ำหอมสืบเนื่องมาทุกปี ริมฝั่งสระมีวัด มีสิมสาเกตจากก้อนหินใหญ่ (สิมสาเกตจากแผ่นหินเช่นเดียวกันนี้ พบได้หลายแห่งในภาคอีสาน ดังที่สถานีโทรทัศน์ไอทีวี เคยนำมาออกอากาศในกลางเดือนมีนาคม 2541- ผู้เขียน) และมีศิลาจารึกสลักไว้ด้วย ตัวหนังสือโบราณ ข้างเมืองคันธารมีดงเรียก "ดงพระ" ได้พบหลักฐานหลายอย่างที่แสดงว่า เป็นเมืองคันธาร เช่น พระธาตุพิชิตมาร พบคัมภีร์หนึ่งภาคที่ระบุว่า มีเมืองคันธารราช อยู่นอกเวียงจันทร์ เมื่อพิจารณาจริงๆ ก็น่าจะเป็นเมืองนี้แน่นอน

ในหนังสือ "ประวัติศาสตร์ไทย ภาคพระพุทธศาสนา" ของพระปวโรฬารวิทยา ซึ่งเขียนเมื่อพ.ศ 2470 แสดงแผนที่มณฑลประเทศ ระบุว่า คันธารเป็นแคว้นหนึ่งของอินเดียตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย ติดกับปากีสถานห่างจากที่ระบุว่าป็นราชคฤห์ออกไปอย่างน้อยสองพันกิโลเมตร-ผู้เขียน

เมืองโกศลราชเกิดแห่งแล้ว ข้าวยากหมากแพงทั้งปี เมื่อพระพุทธองค์เสด็จมา ชาวเมืองดีใจมาเข้าเฝ้าเพื่อขอฝน รวมทั้งตองชู คุลและไทยใหญ่ (ตองชูหรือตองสูเป็นชนเผ่าหนึ่งในพม่า ส่วน คุลา หรือ คุลา เป็นชนชาวไทยใหญ่มาจากทางตอนเหนือของพม่า รูปร่างสูงใหญ่ มีอาชีพค้าขายขี้นเดิวนี่เป็นชนเผ่าหนึ่งในมณฑลทหาร) พระพุทธเจ้าจึงทรงช่วยเหลือ ด้วยการทรงผ้าอาบน้าฝน ชายหนึ่งนุ่งชายหนึ่งห่ม แหรงพระพักตร์ขึ้นบนท้องฟ้า ในบัดดล พายุก็กระหน่ำ ฝนก็โปรยปราย หลั่งไหลลงมาหลายห่า เต็มสระบัว เปี่ยมตลิ่ง สร้างความปรีดาแก่ชาวบ้านชาวเมือง หลังฝนตก ชาวบ้านก็ได้ตากไร้ โถนา ปลูกหวานข้าวกล้า อุดมสมบูรณ์ ข้าวเหลือเกลือกูกบริบูรณ์ด้วยพุทธบารมี ชาวเมืองจึงได้สร้างพระรูปสงวราริ เป็นรูปพระหินครึ่งองค์ ริมขอบสระเมืองคันธาง ใครอยากไปกราบไหว้ ก็ไปเถอะ ที่เมืองคันธางนี้แหละ แต่เดิวนี่กลายเป็นดงไปแล้ว เกิดเมืองใหม่ขึ้นใกล้ๆ คือ คันธวิชัย ซึ่งเป็นแขวงเมืองชนบท ในขอนแก่น (พระหินครึ่งองค์นี้ มีอยู่จริง ที่อำเภอแก้มทรวิชัย "คันธาระ" และ"กัณธาระ" ก็มีเสียงใกล้เคียงกันมาก-ผู้เขียน)

ปาวาย มีหลายเมือง ปาวายน้อยคือลพบุรี พระกัศสปก็มาจำวัดอยู่บ่อยๆ (เดิวนี่เสียงอาจเพี้ยนไปเป็น "ปาวาย") อีกแห่งหนึ่งคือ ปาวายหลวง คือแขวงเมืองร้อยเอ็ด สันนิษฐานว่า ได้ชื่อจากแม่น้ำปาวาย ซึ่งไหลลงน้ำชี ส่วนแม่น้ำชีก็ไหลลงน้ำมูล ลาวก็เลยเรียกสั้นๆ ว่า แม่น้ำปาว (ปัจจุบันบางส่วนไหลผ่านเขตแดนจังหวัดกาฬสินธุ์ และร้อยเอ็ด)

เมื่อได้ข่าวว่า พระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว พระกัศสปก็พาสาธุศิษย์ดั้นด้นจากปาวายหลวง ล่วงลัดดัดเมืองลาวมาถึงกรุงกุสินารายในแดนมอญ เมื่อมาถึงเชิงตะกอนที่อุทยานดงรัง ได้เข้าไปกราบพระบรม

ศพ ณ บัดเด้นั้นพระยูลบาทก็ขึ้นออกมาให้พระกัศสปสักการะ หลังจากนั้น เตโชธาตุก็ลุกโผลงขึ้นเอง เป็นพระเพลิงเผาผลาญพระสรีระ (แต่เหลือพระอัฐิ เกศา น้ขา/เล็บ ไว้ครบ ส่วนพระบรมสารีริกธาตุก็เป็นผงตาม พุทธาธิษฐานมีเป็นแท่งเพียง ๓ แท่งนั้น คือ พระเขี้ยวแก้ว ๔ พระรากขวัญ ๒ และพระอุณหิส(กระดูกกระหม่อม) ๑ แตกต่างจากพระพุทธรูปเจ้าองค์อื่นอีก ๑ พระองค์ ซึ่งพระบรมสารีริกธาตุเป็นแท่ง-ผู้เขียน) เมื่อมีการแบ่งพระบรมสารีริกธาตุแล้ว พระกัศสปก็อัญเชิญพระอัฐิธาตุ (อัฐิทรงอก) กลับไปยังปาวายหลวง คือเมืองสาเกต ซึ่งครั้งกระโน้น สาเกตเป็นเมืองหลวงของลาว เจ้าเมืองสาเกตได้ประดิษฐานพระอัฐิธาตุให้บรรดาภิกษุรื้อยเอ็ดราชธานี ได้มานมัสการ โดยเปิดประตูเมืองไว้รื้อยเอ็ดประตู จากเดิม ๑๑ ประตู เปิดเพิ่มอีก ๕๐ ประตู เมืองสาเกตจึงได้ชื่อว่า เมืองรื้อยเอ็ดทวาร และกลายชื่อเป็นเมืองรื้อยเอ็ดในปัจจุบัน (สมัยก่อนเมื่อกษัตริย์เสด็จไปเมืองใดก็จะกรีธากองทัพช้างม้า ไพรพลเป็นพันหมื่นเพื่อถวายการอารักขา แต่ละเมืองจึงต้องมีที่ตั้งกองทัพของตนเอง เจ้าเมืองสาเกตจึงต้องสร้างประตูเมืองไว้ถึง 101 ประตูรอบคูเมืองซึ่งมีความยาวเป็นร้อยกิโลเมตรและห่างจากคูเมืองปัจจุบันซึ่งเป็นคูเมืองชั้นในประมาณ ๓๐ กิโลเมตรเป็นการเปิดประตูชั่วคราว เพิ่มเติมจากประตูเมืองใหญ่ ๑๑ ประตู ทำให้ผู้ไม่รู้จริงไปเข้าใจว่า ๑๐๑ มาจาก ๑๑ เพราะคิดว่า เขียน ๑๑ เป็น ๑๐๑ - ผู้เขียน) ที่เมืองสาเกต มีการเฉลิมฉลองพระอัฐิธาตุอยู่หนึ่งปี แล้วจึงนำไปประดิษฐานไว้ที่พระธาตุพนม ณ เมืองบุรพาแห่งชมพูทวีป คือ เขากำพร้าว ที่แห่งนี้ที่เคยเป็นที่สถิตพระอัฐิธาตุ ของพระพุทธเจ้ามาแล้ว 3 พระองค์คือ พระพุทธกกุสันโธ พระพุทธโกนาคม และพระพุทธกัศสป

เมืองสาเกตจึงมีชื่อเสียงเลื่องลือ มีพระอรหันต์อุบิซันจำนวนมาก ชาวเมืองอื่นก็จะมานิมนต์พระอรหันต์จากรื้อยเอ็ดไปโปรด เจ้าเมืองรื้อยเอ็ดก็ยอมให้ไปทุกครั้ง พระองค์มีพระราชอำนาจมาก ท้าวพระยาจากราชธานีอื่นก็จะมาเข้าเฝ้าทุกปี เจ้าเมืองรื้อยเอ็ดสาเกตก็ฉลองสมโภชพระธาตุพระพุทธรองค์ ทุกปีไม่เว้นเลย ทรงบำรุงไพร่ฟ้า ประชาธิ พราหมณ์ และพระชีนาสพถ้วนหน้า ทรงถวายไทยธรรมหลากหลายทุกอาราม จึงมีเมืองขึ้นรอบเขตทั่วทั้งสยาม มอญ พม่า ลาว ญวนก็ล้วนถวายดอกไม้เงินดอกไม้ทอง ปราชญ์กำหนดว่า เมืองสาเกตห่างจากแม่น้ำสาวัตถีแปดร้อยโยชน์

เมืองสาวัตถีเป็นเมืองหลวงของมัลลมอญ ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำอโรวดี (ในแผนที่แสดงเมืองต่างๆ ที่เกี่ยวกับพุทธประวัติในชมพูทวีป ในหนังสือ ประวัติศาสตร์ไทย ภาค พระพุทธศาสนา จัดพิมพ์เมื่อพุทธศักราช 2470 โดย "พระปวโรฬารวิทยา" เรียกแม่น้ำสาวัตถีว่า "แม่น้ำคง"-ผู้เขียน) เดิวนี้นี้ยังชี้ไม่ได้ว่า อยู่ ณ ที่ใด เพราะในแผนที่แม่น้ำพม่า ฝรั่งเศสเรียกอโรวดีทั้งสิ้น บางทีก็เรียกสาละวิน ความจริงเป็นการเรียกชื่อผิดเพี้ยนไป สาละวิน ก็คือ สลวดี ที่ต้องอูมีแม่น้ำสโดง ที่หงสาวดีมีแม่น้ำสาวัตถี เมืองมอญก็มีแม่น้ำคง ซึ่งน่าจะเป็นแม่น้ำในรัฐชวา แม่น้ำโนมา กว้างประมาณ 40 เส้น มีปราชญ์ บางคนกล่าวเสริมว่า แม่น้ำอโนมา น่าจะเป็นน้ำเมืองสะเทิม (แต่จากจารึกวัดศรีชุมยืนยันว่า อยู่แถวสุโขทัย-ผู้เขียน) ซึ่งพระพุทธรองค์ลอยภาคทองในวันศรีสุ เพราะมีเกาะสระผม พ่อค้าสองคนล่องเรือจอดที่ตลิ่งของเกาะสระผมนี้ มีผมแปดเส้นหายไปสองเส้น พี่น้องชาวมอญต่างเสียใจร้องไห้คร่ำครวญหาสองเส้นที่หายไป เกาะสระผมอยู่ในแควนมาลลมอญแน่นอน

แม่น้ำนารัฐชวาอยู่ในแควนมอญ (ฝั่งทะเลจังหวัดอุดรติด) มีบันทึกไว้ว่า เวลาใกล้ล้นลม ลูกเดียวก็จะกระแทก เรือแพที่จอดไว้ริมฝั่ง รวมทั้งท่อนซุงท่อนสัก ฝูงวัวควาย ตูมเดียวก็จะถูกคลื่นพัดพา ที่แม่น้ำนี้ เจ็ดวันขึ้นหนึ่ง ชาวเมืองทราบดีก็เตรียมตัว จึงผูกเรือไว้ที่หลักให้หลวม รูดขึ้นลงได้ พอคลื่นกระหน่ำ เรือแพก็ไม่จม แม่น้ำนั้นก็ดูเหมือนกับที่เคยได้ยินเล่าสืบมา คือ แม่น้ำที่พระเจ้าจุทกะยกกองทัพสู้รบกับฝ่ายพระเจ้ามหานาม เมื่อชนะพระญาติฝ่ายกบิลพัสดุแล้ว ก็ยกพล ช้าง ม้า ลงไปหลับนอนในท้องแม่น้ำที่แห่งผาก ตกกลางดึกฝนตก

หนักน้ำป่าก็ไหลบ่าลงท่วมกองทัพม้วยมอดไปทั้งกอง แม่น้ำที่วานี้ต้องอยู่ในแดนมอญแน่ๆ เพราะในอินเดียเหนือก็อยู่ห่างไกลจากทะเล จะหาคลื่นลมที่โหนรุนแรง ขนาดคุมเดียวถึงหมู่บ้านดังที่จารึกไว้

พระเจ้าวิฑูทกะเป็นโอรสพระราช ปเสนทิโกศลกับพระมเหสีที่เป็นธิดาของพระเจ้ามหายาน กับนางทาส ภายหลังพระเจ้าวิฑูทกะจึงราชสมบัติจากพระราชบิดา แล้วยกกองทัพไปตีกรุงกบิลพัสดุ์เพื่อทำลายล้างศากยวงศ์ เนื่องจากทรงโกรธแค้นที่ครั้งหนึ่งเคยถูกพระญาติข้างมารดาดูหมิ่นว่า เป็นจัญทาล พระเจ้าวิฑูทกะสามารถปราบและเข่นฆ่าพระญาติฝ่ายศากยวงศ์ได้หมด ยกเว้นพระเจ้าดา คือพระเจ้ามหายานที่กระโดดน้ำตาย แต่พระยานาคคนหนึ่งมาช่วยและเชิญเสด็จไปอยู่เมืองนาคเรือกของพระยานาคก็เกิดขึ้น ในเมืองไทย เพราะแขกไม่มีรูปพระยานาคปรากฏที่ใดเลย ถ้ามีก็ช่วยบอกด้วย -ผู้เขียน

ปรากฏการณ์นี้ ก็สอดคล้องกับพงศาวดารมอญ ที่มีเรื่องราวกล่าวอ้างการสู้รบระหว่างพม่ากับมอญ พม่าหลงกลฝ่ายมอญ รุกไล่ลงหาตอนของแม่น้ำปิงเกลสา เมื่อน้ำขึ้นเต็มฝั่ง พม่าก็ถูกน้ำท่วมเสียชีวิตทั้งคน ทั้งช้างม้า ปิงเกลสาในที่ ก็คงจะเป็นแม่น้ำอจิรวดีกระมัง

พระสังฆราชของพม่า ก็เคยกล่าวไว้ว่า ในเขตลาว มอญมัล ไทย และเขมร มีเมืองหลวงเมืองใหญ่อยู่มาก ถือว่า เป็น "มัชฌิมประเทศ" ดังปรากฏในอัสสาฬหสูตร ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสเทศนาว่า โยนกราชและกัมโพช สองประเทศนี้เป็นประเทศใหญ่ นอกเหนือจากนี้ถือเป็นปัจฉิมประเทศทั้งสิ้น โดยที่ลาว มอญมัล ไทย และเขมรนับเนื่องอยู่ในโสฬสนคร มีหลายราชวงศ์ ผิดเปลี่ยนกันเป็นซ้ำ เจ้า บ่าว นายมาหลายชั่วโคตร บางสมัยนายเป็นทาส ทาสย้อนกลับเป็นนาย เจ้าผู้ครองนครต้อง ไถนา ต้องถือพิธีแรกนาขวัญซึ่งเป็นพิธีที่พบเห็นเฉพาะในดินแดนของแหลมสุวรรณภูมิเท่านั้น ในประเทศอื่นโดยเฉพาะอย่างอังกฤษ ฝรั่งเศส ไม่มีกษัตริย์เมืองใดถือพิธีแรกนาขวัญเลย ในยุคปัจจุบัน(รัชกาลที่ 5) บรรดากษัตริย์ถือพิธีแรกขวัญนาในเดือนหก

พระโพธิสัตว์ 10 ปาง พระพุทธองค์ทรงเกิดในต่างเทศต่างภาษา (1)พระเตมียกุมาร และ (2)พระมหาชนก เป็นมอญ (3)พระเนมิยะ และ(4) พระเวสสันดร ถือกำเนิดเป็นลาวขาว (5)พระกัณโฑทนต์ทะเล เป็นพม่า (6)ดาบส นารอทเกิดในพรหมโลก (7)มโหสถและ(8)สุวรรณสาม เป็นไทย และ (9)จันทกุมารวิฑูร เป็นเขมรในอินเดีย ปัตติ ขื่อเท็จจริงอย่างไร จากบาลีสถาปน ไหนไม่ขัด เพียงแต่จำมาจากวัด ผู้รู้เล่าต่อกันมา

พวกเราควรที่จะศึกษาค้นคว้า รู้ไว้ใช้ว่าใส่ปากแบกหาม จะได้ไม่เป็นคนสยาม หลงเชื่อใครง่ายๆ ว่า พระพุทธองค์เป็นแขกอินเดีย แต่ให้เชื่อว่า พระพุทธองค์ถือกำเนิดในปฐมวงศ์ที่มีการถือพิธีแรกนา สืบต่อจากพระเวสสันดร มาถึงแปดหมื่นสี่พันชาติตั้งแต่ชาติพุงขาว เสวยสมบัติในเขตอัครมณีกษัตริย์ปกครอง ได้แสนหกหมื่นองค์ปราบมาถึงพระเจ้าสุทโธทนะแห่งกรุงกบิลพัสดุ์

พระเวสสันดร เป็นชาติเชื้อลาวพวน จึงทำให้ชาวลาวเวียงจันทน์ (รวมทั้งชาวไทยในภาคอีสาน) ถือว่า พระเวสสันดรผู้ครองนครพิชัยเขตอุดร เป็นบรรพบุรุษ (จึงฉลองงาน "พะเหวด" คือ พระเวส เป็นงานเทศกาลที่ยิ่งใหญ่กว่าชาวพุทธในภาคอื่นๆ ของไทย) พระชาติประทับที่เมืองแก่นท้าวเทพลังกา สืบเชื้อสายมาหลายพระองค์ จนมาถึงบรมราชคฤษณ์กษัตริย์ลาวที่เมืองหลวงพระบาง

เมื่อมีสงครามกับพวกข่าชะวา (พวกข่าชะวาไม่ใช่ชาวข่าที่เกาะชะวาของอินโดนีเซีย แต่เป็นชาวข่าที่อยู่หลวงพระบางหรือเมืองเซ้า ซึ่งเคยเป็นอาณาจักรเดียวกันกับเมืองเชียงใหม่ ก็มีกษัตริย์องค์เดียวกัน องค์สุดท้ายคือ พระไชยเชษฐาธิราชเจ้าเมืองเชียงใหม่ซึ่งเมื่อพระราชบิดา คือพระโพธิสารสรวรรคคต บรรดาพระอนุชาต่างช่วงชิงราชสมบัติ พระองค์จึงยกไพร่พลเสด็จกลับหลวงพระบางและคงไม่คิดกลับเชียงใหม่อีกจึงได้นำพระแก้วมรกต

กลับไปลาวด้วย ในราวพุทธศักราช 2095 และภายหลังได้เป็นบุตรเขยของพระมหาจักรพรรดิ เมื่อชาวเมืองจัมปาศักดิ์ไปอยู่เกาะสุมาตรา ชาวชวากลุ่มนี้ก็อาจอพยพไปอยู่เกาะใกล้เคียงซึ่งเป็นหมู่เกาะชาวในปัจจุบันในสมัยสุวรรณภูมิชาวไทยลัว่เรียกพวกเขาว่า "ชาว"

อินโดนีเซียนับถือศาสนาพราหมณ์อยู่หลายพันปี การปลูกบ้านของชาวชวาจึงเหมือนบ้านทางอีสานของไทยเป็นอย่างมาก ตามประวัติศาสตร์ของอินโดนีเซีย ถือว่า บรรพบุรุษของพวกเขามาจากพวกจัมปาศักดิ์ในลาว (นาคนในจังหวัดมหาสารคาม) ชาวชวาจึงมีผิวพรรณขาวเหลืองเหมือนชาวเหนือของไทยหรือลาวหลวงพระบาง ส่วนชาวสุมาตราผิวคล้ำเหมือนชาวเขมร บนเส้นทางการอพยพไปเกาะชวา ก็คงล่องไปทางใต้ บางส่วนจึงตั้งรกรากตามเส้นทาง ชาวปักษ์ใต้จึงพูดภาษาสำเนียงเหมือนชาวหลวงพระบางและชาวเหนือของลาว -ผู้เขียน

เมื่อเกิดสงครามกับพวกชวา (คงไม่ได้พูดภาษาลาว) หลวงพระบางก็แตก พระโอรส 7 พระองค์ก็แยกย้ายไปครองเมืองต่างๆ อ้ายลาว เป็นพี่ใหญ่ ถัดมาก็เป็นเจ้าอ้าย เจ้ายี่ เจ้าสาม เจ้าสี่ เจ้าห้า เจ้าหก และเจ้าเจ็ด โดยต่างองค์ต่างได้เจ็ดหัวเมือง อ้ายลาวได้เมืองพวนเป็นปฐมลาว เจ้าอ้ายถึงเจ้าสี่ครองเมืองลาว ส่วนเจ้าห้า เจ้าหก และเจ้าเจ็ดครองเมืองไทยเป็นต้นตระกูลไทย (เมืองลาวจึงเป็นเมืองที่ ส่วนเมืองไทยเป็นเมืองน้อง มิใช่เรียกเมืองไทยเป็นเมืองที่เมืองลาวเป็นเมืองน้องอย่างที่คนไทยชอบเรียกกัน-ผู้เขียน)

วงศ์ลาวไทยเจริญรุ่งเรืองมานาน ภายหลังเกิดสงครามแย่งชิงเมืองกันระหว่างชนชาติที่อยู่ในแหลมสุวรรณภูมิ พม่ามอญยกกองทัพมาตีลาว ลาวสู้ไม่ได้ก็ขอให้ขอมช่วย ภายหลังขอมมีอำนาจในแดนลาว (ภาคอีสานของไทย) ขอมก็ให้ตีตีลาว เป็นทรงมหาดไทยตั้งแต่คราวนั้น ต่อมาไทยและลาวก็ได้มีความสัมพันธ์เจือปนพม่ามอญ และแคว(ญวน)

พราหมณ์ผู้หนึ่งพาผู้คนจากบ้านหริภุญชัย มาสร้างเป็นเมืองใหม่ชื่อ เมืองอโศกไทย มีเจ้าผู้ครองนครทรงพระนามว่า อโศกธรรมราชา หรือพระยาศรีธรรมมาโสกราช (เมื่อพระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว 218 ปี พระยาศรีธรรมมาโสกราช ได้ชนะศึกทั้งหลายแล้วได้อาศัยเจ้านิโครธสามเณร ถอนความเชื่อความเลื่อมใสต่อพวกเดียรถีย์ทั้งหลาย มีศรัทธาแก่กล้า และประสงค์จะสร้างพระเจดีย์และพระวิหารจำนวน 84,000 องค์ โดยนำพระบรมสารีริกธาตุจากเมืองราชครุฑ มาสู่เมืองปาดลินุตรซึ่งเป็นเมืองที่สร้างใหม่ และสร้างพระเจดีย์พระวิหารได้สำเร็จ-ผู้เขียน อ้างจาก ไพโรจน์ เสรริกษ ใน "ไปไหว้พระบรมสารีริกธาตุทั่วไทย" 2537 หน้า 188) เมืองอโศกไทยมีกษัตริย์ปกครองหลายพระองค์ ภายหลังชื่อเมืองเปลี่ยนนามมาเป็น "สุโขทัย" (ส่วนเมืองปาดลินุตรภายหลังร้างกลายเป็นเมือง "ฮ้าง"(ร้าง) เรียกว่า ฮ้างหลวง คนไทยเขียนเพี้ยนเป็น "ห้างหลวง" ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น-ผู้เขียน)

กรุงสุโขทัย มีความเจริญรุ่งเรืองภายใต้การปกครองของพระร่วง และเสื่อมถอยลงเมื่อพระร่วงองค์หลังอ่อนแอ เหมือนกับแม่น้ำทั้งหลายที่ ฝั่งกลายเป็นคั่ง คั่งกลายเป็นแหลม ไม่นานอน แต่ที่แน่

ไม่แปรเปลี่ยนคือ คำของพระอรหันต์ ไม่ว่าจะเป็นภาษิต ข้อมมีความยุติธรรม ส่วนคำของปฤชณบางคนก็จริง บางคนที่คลาดเคลื่อน

พระพุทธเจ้าก็เช่นเดียวกัน ก่อนที่จะได้รับคำพยากรณ์ว่าจะบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ พระองค์ก็ต่อสู้กับชีวิตรื้อรอยแปดพันเรื่อง เมื่อได้รับคำพยากรณ์แล้ว ก็ได้เสวยพระชาติเป็นพระโพธิสัตว์ทั้งพรหม พระอินทร์ เทวามนุษย์ และสัตว์ ถึง ๕๐๐ ชาติ กล่าวคือ

ฤๅษี ๘๖ ชาติ

พระอินทร์ ๒๐ ชาติ

พระพรหม ๓ ชาติ

รุกขเทวา ๓๒ ชาติ	อากาศเทวา ๗ ชาติ	สมุทรเทวา ๓ ชาติ
กษัตริย์ ๖๘ ชาติ	บุโรหิตาจารย์ ๑๒ ชาติ	ทิสปาโมก ๑๘ ชาติ
พราหมณ์ ๘ ชาติ	เศรษฐี ๒๑ ชาติ	พ่อค้า ๑๖ ชาติ
นายขมังธนู ๓ ชาติ	ช่างทอง ๘ ชาติ	กุมาร ๘ ชาติ
หมอช้าง ๒ ชาติ	พระยาลิง ๑๐ ชาติ	พระยานี้อ ๑๓ ชาติ
ราชสีห์ ๑๐ ชาติ	สุนัข ๑ ชาติ	โคอุสุภราช ๕ ชาติ
กระบือ ๑ ชาติ	ม้า ๔ ชาติ	ช้างค้ำ ๓ ชาติ
กระต่าย ๑ ชาติ	ช้างเผือก ๔ ชาติ	สุกร ๑ ชาติ
สุนัขจิ้งจอก ๒ ชาติ	ตัวเงินตัวทอง ๔ ชาติ	พระยาคา ๒ ชาติ
พระยาแร้ง ๔ ชาติ	นกยางขาว ๔ ชาติ	ไก่อป้า ๒ ชาติ
นกกระจาบ ๑ ชาติ	นกกลิ้งโคลง ๑ ชาติ	นกคุเหว่า ๒ ชาติ
นกคุ้ม ๓ ชาติ	นกกระทา ๒ ชาติ	นกแขกเต้า ๕ ชาติ
พระยาหงษ์ ๑๐ ชาติ	กบ ๑ ชาติ	ปูทอง ๒ ชาติ
ปลา ๓ ชาติ	เต่าทองใหญ่ ๒ ชาติ	มังกรเหรา ๒ ชาติ
นกยูง ๓ ชาติ	นกกาน้ำ ๑ ชาติ	พระยาเงือก ๓ ชาติ
พระยาหนูห้องขาว ๒ ชาติ	พญาครุฑ ๒ ชาติ	จระเข้ ๑๖ ชาติ
ช่างหม้อ ๔ ชาติ	ปราชญ์ยากจน ๘ ชาติ	กฐัมพี ๕ ชาติ
ยากจนเฉื่อยใจ ๑๔ ชาติ	ศิษย์ ๔ ชาติ	จันทาล ๔ ชาติ

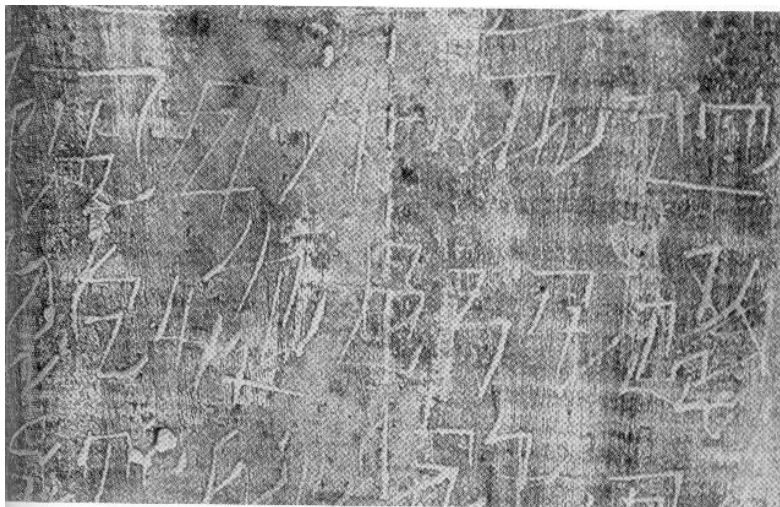
ในระหว่างที่เสวยพระชาติเป็นกษัตริย์ ตามหนังสือผูกของลาว พระพุทธองค์ได้เสวยพระชาติเป็นกษัตริย์ครองเมืองเบ็งจา เมืองโกสี ในแดนอิสาน และอินทปัตต์ในเขมรด้วย นอกจากห้าวร้อยชาติแล้ว พระพุทธองค์ ก็ยังเสวยพระชาติเพื่อบำเพ็ญบารมีอีกหลายสิบชาติรวมทั้งทศชาติสุดท้ายด้วย พระพุทธองค์ จึงได้สั่งสมบารมีและประสบการณ์ จากการเวียนว่ายตายเกิดและนำมาสั่งสอนถึงไตรลักษณ์ คือ ชีวิตเกิดมาล้วนอยู่ในสภาพบีบคั้นที่หนีได้ยาก (ทุกข์) ทำให้ร่างกายต้องแปรเปลี่ยนไม่จีรังยั่งยืน (อนิจจัง) และไม่สามารถควบคุมให้อยู่ในอำนาจตัวเองได้ (อนัตตา) และทรงแนะนำวิธีการที่จะให้มวลมนุษย์หลุดพ้นไปสู่สภาพที่จีรังยั่งยืน ไม่อยู่ในสภาพบีบคั้น และค้นพบคนที่แท้ที่จริงในพระนิพพาน-ผู้เขียน

เมื่อพระพุทธศาสนา ล่วงได้ 219 ปี พระมหินทร์เตราชจารย์ โอรัสพระเจ้าอโศกราชแห่งกรุงอโศกไทย อนุญาตพระพุทธศาสนาไปประดิษฐาน ณ เกาะลังกา ยังดินแดนนั้นให้เป็นปฏิรูปประเทศ เกิดพุทธบริษัท 4 ขึ้นมี อุบาสก อุบาสิกา พระภิกษุ และภิกษุณีมากมายต่อเนื่องกันมาไม่ขาดสาย ประกอบบุญกิริยา 10 ประการครบถ้วน (ตามพงศาวดารเหนือ ระบุว่า พระเจ้าอโศกราชให้พระมหินทร์ ไป "พิน" (เล็ก) พระพุทธศาสนา ไม่ใช่ไปประดิษฐานพระพุทธศาสนา-ผู้เขียน) ในขณะที่ประเทศอินเดียสถานไม่มีพุทธบริษัท แยกกลับมาอ้างว่า บัณเรศ คือ พาราณสี เพื่อหวังลากสักการะในเมืองไทย เมื่อมีโอกาสมายังโคในเมืองไทย หากบอกว่ามาจากเมืองพาราณสีก็จะได้รับความสะดวก ทำแขกหลังไหลมาอยู่เมืองไทยไม่น้อย เมื่อมาถึงก็บอกว่า คำสอนของพระพุทธเจ้ามี 9 ประการ ทั้งๆ ที่พระรัตนตรัยและคำสอนมีอย่างสมบูรณ์ในลาว มอญ มัล ขอม และไทย ซึ่งล้วนเป็นของจริง แต่พวกเรากันเองกลับไม่เชื่อ ไปหลงเชื่อและให้ความเอื้อเพื่อแขกหลวงกล ทอดทั้งคำพระทศพลที่ปรากฏอยู่ในพระสูตรอัสสลาขะมัชฌิมนิกาย ซึ่งพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเชื่อว่า เป็นเค้าสำหรับขยายพุทธประวัติที่พวกขวน

(โยนก) ม่าล (มอญ) ไทย และขอมจารึกไว้ ถึงสถานที่เกี่ยวข้องกับการตรัสรู้ 7 จุด คือ เนินต้นโพธิ์ที่ตรัสรู้ ได้ต้นเถาที่ทรงประทานพระเกศา 8 เส้นให้พ่อค้ามอญ 2 พี่น้องซึ่งได้นำพระเกศามาวถวายพระราชบิดาของตนคือ พระอุบลราชา-พระอินทรารักษ์ ที่เมืองสิงฆุครยางโกง ซึ่งได้รับสั่งให้มีการขุดหลุมประดิษฐานพระเกศ ยางโกงก็คงแปรเป็นย่างกุ้ง ฝรั่งเศสได้ยื่นข้อเสนอเป็น "แรงกุน"

เวียงจันทน์สุวรรณภูมิทั้งสองฟากถึงปากฟิง เมืองโยนกอยู่ฝั่งแม่ปิง ต้องถือว่าอยู่ใน "มณฑลประเทศ" ตั้งแต่แม่น้ำสาลวดีในเมืองมอญ ครอบคลุมเมืองสยาม เมืองนาลันทะ (น่าจะสยงจริงๆ ว่า นาลันทา ที่เมืองแขกเป็นของอุปโหลกขึ้นด้วยอีกหนึ่งแห่งหรือไม่) เมืองสังขลักษ์ บ้านพระสารีบุตร ไปถึงบ้านพระโมคคัลลานะ รวมบรรดาลาวทั้งหลายทั้งพุงคำและพุงขาว พม่า เขมร กระเหรี่ยง และละว้า ล้วนเป็นชนชาติที่อาศัยอยู่ในมณฑลประเทศทั้งสิ้น ไม่เชื่อก็ให้ไปตรวจสอบกับทีปนิมมงคลสูตรที่อ้างว่าบ้านสารีบุตรเป็นปฏิรูปประเทศ ผู้ที่อยู่บริเวณนี้ได้แก่

- ตัวพระศิริมังกลจารย์ ผู้แต่งทีปนิมมงคลสูตร
- พระนันทาจารย์
- พระพุทธโฆษาจารย์ ผู้แต่งพระธรรมบท (วิสุทธิมรรค หรือทางแห่งความดี)
- พระโมคคัลลบุตรคิสิ ซึ่งเป็นญาติสนิทพระโมคคัลลานะ ท่านก็อยู่บ้านนาลันทา
- มหาพราหมณ์เผ่าที่อยู่บ้านพราหมณ์สิบหมู่ ซึ่งถาฬิสร้างให้สร้างเป็นเมือง
- เจ้าเมืองสวรรค์โลก
- เจ้าเมืองสุโขทัย

ภาพที่ ๕ แผ่นกระเบื้องหินทรายที่จารึกอักษรไทยโบราณ คือ ลายสือไทย ซึ่งขุนสือไทยประดิษฐ์ขึ้น

- พระขามลินทร์ (เรียกให้เป็นฝรั่งไปแล้ว)
- พวกกระเหรี่ยงละว้าแถวเชียงตุง
- พระนาคเสน อยู่วัดอโศกในแดนสยาม มีพวกลาวพุงขาวบำรุงอยู่ปี

เหล่านี้ล้วนถือว่า อยู่ในมณฑลประเทศทั้งสิ้น ต่างเรียกว่า มงคลเทศทั้งนั้น เพราะเป็นสถานที่สถิตย์ของพระรัตนตรัย ได้แก่ มอญ พม่า ลาว ไทย และเขมร ซึ่งบังเกิดมีพระอรหันต์มากมาย เช่น พระควัมบดีก็เป็นเชื่่อมอญ

มัลละ เพื่อนพระยศสี่คนบุตรเศรษฐีในกรุงพาราณสีพ้อออกบวชก็เป็นพระอรหันต์ทันที พวกชาวพื้นเมืองถนัดพูดภาษามคธกันทั้งนั้น

(ชื่อเมืองต่างๆ จึงล้วนเป็นภาษามคธ ซึ่งเรายกให้เป็นภาษาแขก จึงเชื่อกันว่า คนไทยใช้คำมคธมาตั้งชื่อเมืองชื่อคน จากจารึกในแผ่นกระเบื้องทรายที่ขุดพบที่ตำบลคูบัวอำเภอเมืองราชบุรีซึ่งเป็นที่ตั้งของอาณาจักรสุวรรณภูมิเมืองทอง ปรากฏว่า อักษรไทยที่เรียกว่า ลายสือไทย สาย กอ ขอ คอ ฯ ประคิษฐ์โดยขุนสือไทย และลายขอมไทย สาย กะ ขะ คะ ฯ ประคิษฐ์โดยขุนขอมฟ้าไทย พี่ชายของขุนสือไทย ได้เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 6500 ปีมาแล้ว จึงยืนยันมาอักษรไทยเกิดที่เมืองไทย ไม่ได้นำมาจากอินเดีย และเป็นไปได้ที่อินเดียจะนำไปจากไทยปรับเป็นอักษรเทวนาคริน หรือพราหมี ตัวขอมจึงไม่ใช่ของเขมร-ผู้เขียน)

การใช้ภาษามคธ ก็มีตัวอย่างครุที่มีความสามารถทางพระไตรปิฎกมากมาย เช่น พระพุทธโฆษาจารย์ ซึ่งเป็นไทยลาวพุงขาว อีกองค์หนึ่งเป็นไทยลาวพุงขาวเหมือนกันก็คือ พระศิริมังคลาจารย์ และพระนันทา ซึ่งล้วนเป็นนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงในสมัยที่พระพุทธองค์ปรินิพพานไปแล้ว สองร้อยกว่าปี ยืนยันว่า พม่าลาวไทยพูดภาษามคธอยู่แล้ว จะไปขอมยกให้อินดูคงขอมไม่ได้ แม้จะจับนัตถุ์ยาก็ยอมตาย ไม่ยอมประนีประนอมแน่ๆ ขนาดเอานางสือไทยขอมมาอ้างเป็นพยานก็ไม่ยอมดู

คนที่เผยแพร่ความคิดว่า อักษรไทยมาจากอินเดีย ในพุทธศักราช 2413 คือ หมอบลัดเลย์ซึ่งเป็นผู้ตั้งโรงพิมพ์แห่งแรกในเมืองไทย ส่วนคนที่เผยแพร่แนวคิดที่ว่าพระพุทธเจ้าเป็นชาวเป็นชาวเนปาล คือ Sir Alexaner Cunningham ก็พิมพ์ในราวพ.ศ. 2400 ว่า พระพุทธองค์ประสูติที่สวนลุมพินีวันในเนปาล เพราะไปพบเสาหินที่เชื่อว่าพระเจ้าอโศกทำขึ้น (ทั้งๆ ที่ไม่มีคำว่า อโศก อยู่เสาหินเลย มีแต่คำว่า Devanumpiyan Piyatassi) จึงทำให้กระแสที่คิดว่า พระพุทธองค์เป็นแขกก็แพร่สะพัดเข้ามาในเมืองไทย เพราะคนไทยมีแนวโน้มที่จะเชื่อฝรั่งอยู่แล้ว-ผู้เขียน

ขออัญเชิญเทพดาทั้งหลายมาช่วยผดุงศาสนาพุทธด้วย ทั้งครูชาวไทยพม่ามอญที่มีฤทธิ์มาก็ขอให้มาช่วยกัน รวมทั้งขออัญเชิญพระอิศวรและพระพรหม มาช่วยเชิดชูศาสนาของชาวขอมลาว ม้า มอญด้วยเถิด ขอให้พวกพาลมารศาสนาจงพ่ายแพ้

ขณะนี้ พระพุทธศาสนาขยับเขยื้อนมาก แม้ที่ปณินมกลสูตรก็มีคนค้านว่า อาจารย์ลาวองค์นี้แต่งรกตา รวมทั้งกล่าวหาว่า ลาวอาจารย์แต่งมหาชาติเทศาว่า แต่งขึ้นเพื่อหาเงินกินขนม เช่นที่นายแสง ศิษย์พระพุทธจี (ไม่ทราบว่ามีจริงหรือ) ไปทวงถามถึงหลวงพ่อก็คำไหน) เทียวได้พูดไปทั่วจนถูกเขียนสลบล้มตาย คาหาวย พระบาทปกรมไปหมิ่นประมาท ผู้ทรงศีลที่ได้นิพนธ์เรื่องราวต่างๆ ให้เรียนรู้ได้ง่าย กลับไปดิเตียน ยกตนข่มท่าน พวกเราก็คงระวัง พูดไม่ดีเกี่ยวกับพระจะเป็นบาป

ต่อไปนี้จะแสดงทางเดินและระยะจากเมืองต่างๆ ตามที่ปรากฏในพุทธประวัติ เป็นโยชน์

-เทพลึงกาถึงกบิลพัสดุ์ 3 โยชน์ (คือภูลงกา)	-ราชคฤห์ถึงสาวัตถี 15 โยชน์
-ดักกสิลาถึงราชคฤห์ 90 โยชน์	-ราชคฤห์ถึงเวฬุวัน 300 เส้น
-สาวัตถีถึงโกสัมพี 3 โยชน์	-เสนานิคมถึงป่าอิสิปฏ 18 โยชน์
-ราชคฤห์ห่างแม่น้ำคงคา 5 โยชน์	-แม่น้ำคงคาถึงเวฬุวัน 3 โยชน์
-ดักกสิลาถึงพาราณสี 10 โยชน์	-มหาโพธิ์ถึงป่าตลิ่งนุตร 7 โยชน์ เป็นต้น

(หมายเหตุ-ข้อมูลระยะทางในอินเดียตามที่บริษัทนำเที่ยวพิมพ์ให้ผู้เดินทางที่เกี่ยวกับเมืองใน

พระพุทธศาสนา เป็นกิโลเมตร มีดังนี้ (๑) พุทธคยา-ราชคฤห์ ๘๒ (๒) ราชคฤห์-นาลันทา ๑๕ Z (๓) พุทธคยา-พาราณสี ๒๔๓ (๔) พาราณสี-กุสินารายณ์ ๒๕๕ (๕) กุสินารายณ์-โครักขปุระ ๔๕ (๖) โครักขปุระ-ค่านโชพาวลีในเนปาล ๕๐ (๗) ค่านโชพาวลี-ลุมพินี ๒๕ (๘) ค่านโชพาวลี-สาวัตถี ๑๕๕)

นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดเกี่ยวกับเมืองต่างๆ เช่น เมืองราชคฤห์ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเนรัญชรา อุรุเวลวันอยู่ในเสนานิคมใกล้แม่น้ำเนรัญชรา แม่น้ำนี้มีน้ำใส ตั้งอยู่ปากอ่าว จะมีคลื่นลูกใหญ่ พัดเข้าฝั่งแต่ละที่ก็เต็มฝั่ง ใครหนิไม่ทันก็โดนทับจมน้ำตาย ในหนังสือจินมหานิทานก็ว่าร่วมกัน แม่น้ำ เนรัญชรานี้อยู่ในแขวงรามัญแดนพม่า ถ้าบอกว่าเป็นที่อื่นเช่น อินเดียก็อย่าได้เชื่อเป็นอันขาด เพราะแผนที่อินเดียก็ดูจนขาดหลายเล่มก็ไม่เห็นพบแม่น้ำเนรัญชราหรือเมืองอื่นๆ อยู่มาไม่นานก็ลงพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นโกศล หรือพาราณสีแต่ก่อนไม่มีพิมพ์ ตอนหลังก็ปรากฏเห็นพิรุณจริงๆ แยกนี้เหมือนกะสือปลอม หรือเป็นท่าเพียวหากิน

เรื่องปาสาณเจดีย์ เดิมเป็นกองหินปนดินกองสูงเหมือนกองฟาง ชาวบ้านที่นับถือพราหมณ์ ก็สร้างศาลเจ้าให้คนไปกราบไหว้บูชา เมื่อพระพุทธองค์อุบัติขึ้นชาวเมืองมคธก็ได้ฟังที่สำนักในบาปที่ตนได้ทำไว้จากการบูชา ยัญ จึงพังศาลเจ้าและสร้างพระวิหารขึ้นแทน พระอินทร์พร้อมบริวารลงมาช่วยสร้าง เสร็จแล้วก็อธิษฐานขอบรมิพระพุทธองค์ให้อย่างเต็ม คนมาร้อยมาพันก็นั่งได้หมด นานมาหมู่ประชาชาติก็ผูกพัทธสีมาเรียกอุโบสถวัดเขา ผู้ใหญ่เล่าให้ฟังโบสถ์เล็กก็จริง แต่ทำไมคนนั่งไม่เคยเต็ม อุโบสถวัดเขาอยู่ในเมืองมคธ ในแขวงมคธ ขึ้นต่อกรุงราชคฤห์ โบสถ์เช่นนี้มีอยู่ในเมืองไทย คือที่นครสวรรค์ คนเข้านั่งเป็นพันก็ยังมีที่ว่าง ไม่เชื่อก็ลองไปสืบดู ผู้เฒ่าเล่ามาหลายร้อยปีแล้ว หากจริง ก็รับรองว่า แดนไทยเป็นมณฑลประเทศ เพราะเป็นเมืองที่พระรัตนตรัยรุ่งเรือง มีหลักฐานมั่นคง เมืองนครสวรรค์ก็คงนับเป็นเมืองหลวงหรือโสฬสนครเมืองหนึ่ง

ตามพงศาวดารเหนือ บ้านพระสารีบุตรก็เป็นนครชื่อกัมโพชราชธานี บ้านพระโมคคัลลานะคือ เมืองสวรรค์โลก ตรงกับที่กล่าวไว้ในทีปนิมิตตสูตรว่า นครของอัครสาวกเบื้องซ้ายเป็นโสฬสนคร มีพระเจ้ากัณฐกทกแปรปกครอง (กระแต) เชื้อมอญ เมื่อได้ครองราชย์ที่เสนาราชอยุธยา พระราชชนนีก็สร้างอาวาส ชื่อวัดเสนาสน์ถวายพระพุทธโฆษาจารย์

ที่วัดเสนาสน์นี้เอง พระพุทธโฆษาจารย์ได้แต่งอรรถกถาหลายคัมภีร์ โดยหวังสืบสานพระพุทธศาสนาให้สถิตยู่ถึง ห้าพันปี พระพุทธโฆษาจารย์ทรงฆ่าของพระไตรปิฎกมาก (ท่านเป็นผู้ไปคัดลอกพระไตรปิฎกจากภาษาสิงหลกลับมาเป็นภาษามคธ) พระเจ้ากัณฐกทกทรงสร้างวัดเพื่อโปรดสัตว์ และทรงโปรดให้ซ่อมเจดีย์ใหญ่คือภูเขาทองซึ่งพระราชบิดาทรงสร้างไว้ก่อน

หลังจากนั้นวงศ์ไทยมอญก็เจอเงื่อนไขไม่สามารถบอกได้ว่า วงศ์ใดเป็นวงศ์เดิม เพราะมอญ พม่า ขอม สยาม ได้ผสมเผ่าพันธุ์แยกกันไม่ออก เว้นเสียแต่พวกแขกฮินดูที่หน้าตาไม่เหมือนพวกเรา จึงต้องยึดเอาเรื่องราวที่ปรากฏในจินนิทาน คือ วงศ์ไหนถือพิธีแรกนาขวัญ ถือพระรัตนไตรวงศ์นั้นสืบต่อจากพระพุทธองค์แน่นอน นับเนื่องมาถึงปัจจุบัน มี 48,000 ราชวงศ์ มีพระมหากษัตริย์ได้ 160,000 พระองค์ บังเอิญมีตำราสองเล่ม คือ ปฐมสมโพธิกถา และจินนิทาน แต่ถ้าให้เลือกว่าจะเชื่อเล่มไหน คนส่วนใหญ่ก็มักลุ่มหลงเข้าข้างฮินดู (คือเชื่อว่าพระพุทธเจ้าเป็นแขก ยิ่งเจ้านายเป็นผู้รณาดด้วยแล้วก็ค้ำชาก) พวกแขกนี้ชอบแอบอ้าง เช่น ดันโพธิ มีที่ศรีลังกา แขกก็บอกว่ามีที่ชมพูทวีป (ชมพูทวีป หมายถึงแดนคันหว่า ซึ่งก็ไม่แน่ใจว่า ที่อินเดียมีคันหว่ามากมายแค่ไหน ถึงขนาดจะได้รับขนานนามว่า เป็นดินแดนแห่งคันหว่า แต่ที่อีสานของไทย มีจำนวนมาก เกิดขึ้นทั่วไปทั้งในทุ่งนา ป่า และเทือกสวน-ผู้เขียน) แขกบอกว่า ดันโพธิอยู่ที่พุทธคยา (เรื่องนี้ ไม่ทราบเรียกมาตั้งแต่สมัยไหน) มีโพธิบัลลังก์ซึ่งถูกทอดทิ้ง จึงพากันมาเรียไ้เงินเพื่อจะนำไปซื้อองก์แวดล้อมโพธิบัลลังก์ พร้อมกับนำแบบมาให้ดู พุทธชักชวนไปก็คลั่งแบบให้ดูหวังให้พวกเราเชื่อ ฉันท(พระธรรมเจดีย์ปาน) กับพระพุทธโฆษาจารย์ ก็ช่วยเข้าส่วนบุญ ด้วยการบริจาคผ้าจีวรสะบงองค์ละใคร พอแขกได้ไปก็นำไปขาย เอาเงินมาเล่นหอย ฉันทราบก็เลยเล่าให้พระพุทธโฆสา

จารย์ฟิง ท่านก็บอกว่า ช่างปะไร เรามีผ้าไตรอยู่เยอะ บริจาคไปแล้วก็ได้บุญอยู่ดี แม่แกมันจะนำผ้าไตรเราไปทำอย่างอื่นแล้ว

ครั้นล่วงมาหลายปี แกคนอื่นตัวก็มาอีก คราวนี้มาเรียไรเงินไปซื้อพุทธรักษา พระยามหินทร์ (คงเป็นเจ้านายท่านหนึ่งในรัชกาลที่ 5) ได้ยินก็เชื่อ ช่วยเรียไรต่อ พร้อมกับแจกใบบอกบุญ แต่ฉัน(พระธรรมเจดีย์ปาน) ไม่รับบอกว่า "ครั้งก่อนได้ช่วยผ้าไตรไปแล้ว คราวนี้ใจไม่ผ่องแล้ว โยมเลื่อมใสก็เชิญเถอะ"

ในการเรียไรครั้งนั้น เจ้านายพากันบริจาคเงินมากมาย แต่ก็ได้ข่าวว่า แกก็ไม่ได้นำเงินไปทำตามจุดประสงค์ที่บอกไว้ เห็นใช้จ่ายเงินเพลิน ใช้เงินไทยเล่นตะโพง (ไม่ทราบเป็นกีฬาหรือการพนัน) กับห้างฮ่องกงจนพวกฮ่องกงรวย ได้ฟังแล้วก็หัวเราะว่า แกกอบายดี

นักปราชญ์ลาวฝ่ายเหนือซึ่งเป็นลาวพุงดำ ที่มีความเชี่ยวชาญในพระไตรปิฎกก็มีหลายองค์ แต่คนไทยก็ดูถูกว่า ลาวสกปรก จะนับถือลาวก็กระดากที่ว่า พระพุทธองค์ถือกำเนิดในเชื้อสาย ไทยแล้ว จึงพอใจที่จะไปเชื่อปราชญ์ตะวันตก ว่า พระพุทธเจ้าเป็นแขก ก็เอาไปยกให้แกไปได้อย่างสนิทใจ อภิธานศัพท์ของเรา แกเห็นก็ซื้อไปแปลเป็นภาษาของคน นำมาให้คนไทยดู คนไทยก็ชื่นชมที่เขาแปล ที่จริงแล้วก็เป็นอย่างของไทยลาว นักปราชญ์เหนือตกต่ำ เขาคดถ้อยคำไม่ให้คนเชื่อถือ (เช่น หว่านเป็นแค่ตำนาน ไม่เป็นประวัติศาสตร์ แม้จะส่งสมถายทอดมาเป็นพันปีก็ไม่เชื่อ แต่พอฝรั่งเขียนให้อ่านก็เชื่อ เช่น หมอบรัดเลย์ไว้ในพุทธศักราช 2413 ว่า อักษรไทยเอามาจากอินเดีย จอร์จ เซเคย์ว่า บรรพบุรุษไทยหนีหวัชุกหวัชุนจากเมืองจีน ขี้ลาดคาขาวให้จีนขับไล่ไสส่ง ทำอะไรก็ไม่เป็นต้องไปเอาอย่างจากแขกจากจีน แต่นักประวัติศาสตร์ไทยก็เชื่อจนลืมหิวไม่ขึ้น และยังสอนให้ลูกหลานรุ่นหลังๆ เชื่อตามด้วย-ผู้เขียน)

ที่จริงแล้ว มอญพม่าลาวไทยที่พูดภาษาสันสกฤตได้มีจำนวนมาก จนสามารถนำศาสนาไปตั้งที่ศรีลังกาใน พ.ศ 219 เกิดมีพระอรหันต์ พระเชกชีนาสพ แกกเถริมากมาย ที่มีชื่อมากก็ เช่น พระจุลนาคนาลัย มีวัดวาอารามเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก พระพุทธเจ้าเสด็จไปศรีลังกา 3 ครั้ง ไปโปรตุเกส 3 ครั้ง ด้วยการเหาะไป

ในคราวเสด็จไปอินเดีย พระพุทธองค์ได้โปรดแกบางคนสำเร็จอรหัตผล แต่แกส่วนใหญ่ นับถือพระอิศวร ในภายหลังเมื่อศาสนาพระมะหะหมัดมาถึงอินเดีย ก็ห้ามทุกสิ่งแผ่กระจายมาถึงพม่ามอญ สั่งให้รื้อถอนพระพุทธรูป แกก็ทำตาม (ถ้าพระพุทธเจ้าเป็นคนอินเดียจริง พวกอินเดียน่าจะปกป้องพระพุทธศาสนา ทำไมยอมอ่อนข้อให้ศาสนาอื่นซึ่งศาสดามีเชื้อชาติดินเองมาย้ายถิ่นเลื่อมใสไป-ผู้เขียน)

เมืองใหญ่ 16 เมืองล้วนอยู่ในถิ่นสุวรรณภูมิ(ที่จริงควรเขียน "สุวรรณภูมิ" ไม่ใช่ "สุวรรณภูมิ") ทั้งสิ้น ที่บอกว่าอยู่ในอินทสุถานนั้นล้วนแอบอ้าง เอาชื่อเมืองในคัมภีร์ไปใส่ชื่อเมืองของตน ทั้งๆ ที่ชื่อไม่ไปด้วยกันเลย เช่น เมืองบันเรศ ก็บอกว่า เมืองพาราณสี โดยแกแปลคนมาสู่กรุงไทย ไทยถามถึงชื่อพาราณสี ก็บอกว่า "มีจริงนะ บังไม่โกหก" อยู่ห่างจากต้นพระศรีมหาโพธิ์ แค่สองชั่วโมงเดิน ทั้งๆ ที่ มอญไทยลาวเขมรต่างก็ทราบว่า พาราณสีห่างจากมหาโพธิ์ มากมาย เห็นพิรุณอย่างนี้ แล้วจะไปเชื่อกี่กระไรอยู่ รวมทั้งที่แอบอ้างเรื่องพุทธรักษาด้วยก็ล้วนหวังลาภยศศักดิ์ทั้งนั้น เช่น ครูแปลคน พอคนไทยเชื่อ ก็ได้รับอนุญาตให้เป็นนายว่า รีดนม คำขयरาราย (และก็คงบอกต่อๆ ไปว่า ไปเมืองไทยก็ขอให้พูดให้ตรงกันกันนะว่า พาราณสีอยู่ฮินดูประเทศ) พวกแกกรุ่นหลังๆ มาถึงกรุงไทย ก็พูดเสียงเดียวกัน คนไทยก็ยิ่งเชื่อหนักเข้าไปอีก ไทยก็ให้อยู่สบายขายนมวัว

เวลาผ่านไป แกรู้เรื่องไทยพุทธมากขึ้น ก็พูดพันพัวว่า กบิลพัสดุ์เคยไปมาแล้ว บอกว่ามี วัดและพุทธรูปจำนวนมาก (เอาจริง ไม่เห็นมีเลย ชาวไทยพุทธต้องไปสร้างไว้ในภายหลัง) เจ้านายไทยฟังแล้วชอบใจใหญ่ บำเหน็จความดีความชอบให้ ทั้งสิ้นทั้งปวงล้วนเอาเถียงไม่ได้ทั้งสิ้น ต่างจับแพะชนแกะสร้างเรื่องเพื่อให้ได้ลาภ

คนไทยก็จึงพินิจดูเถิด หนังสือลาวไทยที่แสดงว่าพระพุทธองค์ อยู่ในแดนดินนี้ก็มีมาก ควรศึกษา อย่าเชื่อแต่ปราชญ์ตะวันตกและเอาเป็นครู พงสาวดารเหนือก็มีมากมาย พอพวกเราจะนำมาเชิดชู ก็ถูกผู้ใหญ่ชูงูจะนำไปนัตถุยา (ประหารชีวิตด้วยการให้ดูดสารพิษกระมัง-ผู้เขียน)

ฉัน(พระธรรมเจดีย์ปาน)สนใจจริงๆ นับวันความจริงเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาก็จะร่อยหรอ ไม่ว่าจะในเขมรลาว มอญ และพม่า ศาสนาของเราก็ถดถอยลงจริง ยิ่งแต่ในเมืองไทย จงแจ้งอกแจ้งใจเถิดอย่าทิ้ง ช่วยผดุงให้พระรัตนตรัยอยู่คู่เมืองไทยต่อไป.

3

บันทึกเพิ่มเติมพระธรรมเจดีย์

ในหนังสือ พระเจ้า 500ชาติ นอกจากที่นิพนธ์เป็น ฉันท์ 24 แล้ว พระธรรมเจดีย์ปาน ยังได้บันทึกเป็นร้อยแก้วเล่าเรื่องราวความเป็นมาที่ทำให้หลวงพ่อบาน ได้ทราบเค้าความเป็นมาที่ว่า พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในดินแดนที่เป็นเมืองไทยในปัจจุบันว่า ในราวต้นรัชกาลที่ 5 มีพระลวกรูปหนึ่งมาจากเมืองหล่มเลย (จังหวัดเลยในปัจจุบัน) หลวงพ่อจึงถามถึงที่มาของพระธาตุศรีสมรัก พระลวกรับบอกว่า พระธาตุนั้นสร้างขึ้นเป็นอนุสรณ์สถานที่ประสูติพระพุทธเจ้า และมีแผ่นศิลาที่ฐานพระธาตุสลักคาถาที่เป็นปฐมวจนะว่า "อักโค หมัสมิ โลกัสสมิ" (เราจะเป็ใหญ่ในโลก เราจะบรรลุสัมมาสัมโพธิญาณ) พระลวายังบอกต่อไปอีกว่า ที่ตรงนั้นเป็นป่าดงรัง (สาระ) และเป็นที่พระเจ้าสุทโธทนะกับพระนางสิริมหามายา กริชาพลมาภิเษกสมรสกัน และพระพุทธเจ้าก็ประสูติที่นั่น ตอนแรกหลวงพ่อก็ไม่เชื่อเพราะเชื่อกันตามที่ฝรั่งบอกว่า พระพุทธเจ้าประสูติในอินทสุธาน พระเจ้าโศก เอาเสาเสลาลปักไว้ ครั้นมาได้ยินพระลวบอกหลวงพ่อก็ไม่เชื่อ

ต่อมามีพระในวัดมหารณพารามรูปหนึ่งชื่อ พระทรัพย์ จะเดินทางไปรุดงค์ทางเหนือ หลวงพ่อจึงจัดแผนที่ให้พระทรัพย์ไปสืบดูให้รู้แน่ คุณทรัพย์ได้ไปดูและได้อ่านด้วยตาแต่ไม่เห็นถนัดเพราะศิลาแผ่นนั้นกะเทาะเสียมาก แต่พระครูเรื่องวัดนาทม ริมเมืองคำนซายได้เป็นธุระหารายละเอียดเพิ่มเติม จึงได้ส่งมา

ใจความในจดหมายนั้นได้กล่าวถึง เรื่องราวที่พระมหากษัตริย์ไทย คือ พระมหาจักรพรรดิ และพระมหากษัตริย์ลาว คือพระไชยเชษฐาธิราช ทรงกระทำสัตย์ปฏิญาณที่จะเป็นสัมพันธมิตรกัน จึงตกลงพร้อมใจกันเลือกสถานที่ป่าดงรังปลายแม่น้ำหมันเพราะเป็นมงคลสถานลุมพินีวันสันตสิมาวาส มีพระธาตุศรีสมรัก และมีพระธาตุเสียงลอยเป็นหลักบ้านหลักเมือง

หลังจากกระทำสัตยาธิฐานเป็นกันแล้ว 3 ปี พระมหาจักรพรรดิแห่งกรุงศรีอยุธยาจึงพระราชทานพระราชธิดาแห่งพระศรีสุริโยทัยให้แก่พระไชยเชษฐาธิราช และกระทำพิธีอภิเษกสมรส ณ ลุมพินีวันสันตสิมาเช่นเดียวกัน (พระธาตุศรีสมรักจึงมีอยู่ ก่อนที่พระมหาจักรพรรดิและพระไชยเชษฐาธิราช จะกระทำสัตยาธิฐานเป็นสัมพันธมิตรกัน และชื่อเพี้ยนเป็น พระธาตุศรีสองรักไปดังที่เข้าใจกันในปัจจุบัน-ผู้เขียน)

นอกจากนี้ พระเรื่องแห่งวัดนาทม ยังได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการตั้งจุลศักราชของพระยาแสนสกฤตมหาราชาธิราชเจ้า แห่งเมืองตาก (ตากศิลา) และการสืบสันตติวงศ์ของกษัตริย์วงศ์ต่างๆ ก่อนถึงสุโขทัยที่มีการโยกโยยถึงตำบลและสถานที่ในพระพุทธประวัติที่มีอยู่ในแผ่นดินไทย ซึ่งทำหลวงพ่อบานมั่นใจว่า พระพุทธองค์ประสูติในดินแดนที่เป็นสุวรรณภูมิในปัจจุบัน.

คำขอร้อง

การค้นพบอุบัติภูมิที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า เป็นคุณค่าที่สำคัญของพวกเราชาวพุทธ
อย่างไรก็ตาม แม้พระพุทธองค์จะมีประสูติชาติ เป็นชาติใด พวกเราชาวพุทธก็เคารพเทิดทูนพระองค์ในฐานะที่พึ่ง
และผู้มีพระคุณอันประเสริฐ แต่หากพิสูจน์ ได้ถึงพระพุทธอุบัติภูมิที่แท้จริง ก็จะได้ทำความจริงให้ปรากฏ
ผู้เขียนจึงใคร่ขอความกรุณาท่านผู้อ่าน ที่มีหลักฐานใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้าในดินแดนสุวรรณภูมิ
ขอได้ โปรดส่งไปที่

ศาสตราจารย์ ดร.ไชยวงศ์ พรหมวงศ์

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

เมืองทองธานี นนทบุรี 11120

โทรศัพท์(01)730270 หรือ โทร. (02)503566

E-Mail: chaiyong@iname.com

Website: www.chaiyongvision.com

www.buddhabirthplace.com

ขอขอพระคุณในความสนใจ และกระทำความจริงให้ปรากฏแก่ชาวโลกในครั้งนี้